త్రినేత్రుడు

సుజనశ్రీ

తను చెప్పేది అందరూ ఎంత ఉత్సుకతతో వింటున్నారా అని ఆచార్య అందరివంకా ఒకసారి పరికించి చూశాడు. ప్రతి వ్యక్తి ఊపిరిగూడ పీల్చడం మరచిపోయారా అన్నంత ఆత్రతగా అతడు చెప్పేది వింటున్నారు.

"సస్పెన్సులో ఆపారేం? ప్రొసీడ్!" అన్నాడు నారాయణన్.

"ఇదో వస్తున్నాను!" అంటూ బిలియర్డ్స్ బోర్డుమీద బాల్‌ని గురిచూసి కొట్టాడు 'స్టిక్'తో. బాల్ వెళ్ళి కంతలో దూరింది.

"ఇకనన్న చెప్పండి ఆచార్యా!" మరో వ్యక్తి అతడ్ని అభ్యర్థించాడు.

"చెప్పేందుకేముంది? ఆ ఆలయంలో ప్రవేశించి, అందులోని విగ్రహానికి పొదిగివున్న అపూర్వ వజ్రాల్ని ఇంతవరకూ ఎవరూ తీయలేకపోయారు. ఇదంతా ఆ విగ్రహంలో మహిమ కాకపోతే మరేమిటి చెప్పండి!"

"దేముడంటే నమ్మకంలేని బాస్టర్డ్స్‌ని అక్కడికి తోలితే సరి! బాగా బుద్ధి వస్తుంది!" ఎవరో ఆ స్తికుడు కసిగా అన్నాడు.

"అంటే మీరనేది అర్జునరావ్ గురించేనా?" ఒకవ్యక్తి రెట్టించి అడిగాడు.

"ఒక్క అర్జునరావ్ ఏమిటి? ఏ నాస్తికుడైనా సరే! వాళ్ళని ఆ ప్రదేశానికి తరమాలి!" మొదటివ్యక్తి గర్వంగా కనుబొమ లెగరేశాడు.

"నా పేరే వినబడుతోందే! నన్ను గురించేనా చర్చ జరుగుతున్నది!" అంటూ అర్జునరావు హాల్లోకి ప్రవేశించాడు.

అతడ్ని చూస్తూనే, అతడ్ని అవహేళన చేయటానికి ప్రయత్నించిన వ్యక్తులిద్దరూ గతుక్కుమన్నారు.

"మీకు నూరేళ్ళు ఆయుస్సు. మీ పేరే మా నోళ్ళలో ఆడుతున్నది. అంతలోనే మీరు వచ్చేశారు!" మరో ప్రేక్షకుడు అందుకుని చెప్పాడు.

"ఇంతకీ ఏమిటి సంగతి?" అర్జునరావు అసలు విషయం అడిగాడు.

"అదేనండీ! అక్కడెక్కడో, కీకారణ్యాల్లో పాడుబడిన ఆలయం ఉన్నదట. అందులోని దేవుడి విగ్రహానికి మూడు అపూర్వమైన వజ్రాలు పొదగబడి ఉన్నవట. వాటిని సేకరించాలని వెళ్ళిన ప్రతివ్యక్తీ చిత్రాతి విచిత్రంగా ఘోర దుర్మరణాన్నే చవిచూశాడట. కాబట్టి ఆ

పురాతన విగ్రహంలో ఇంకా అపూర్వ శక్తులున్నయ్యనే అంటున్నారు మన ఆచార్యగారు!" అసలు విషయాన్ని అర్జునరావుకు సవివరంగా చెప్పాడు మరో వ్యక్తి.

బిలియర్డ్స్ బోర్డు చుట్టూవున్న వ్యక్తుల కళ్ళన్నీ అర్జునరావు మీదనే కేంద్రీకృతమై ఉన్నాయ్. బోర్డు చుట్టూరా వున్న వ్యక్తుల్లో ఆటమీద ఆసక్తి నశించిపోయింది. ఆచార్య, అర్జునరావుల మధ్య ఎటువంటి వాగ్యుద్ధం చెలరేగుతుందో అని అందరూ కనిపెట్టుకుని ఉన్నారు.

"నాన్సెన్స్! ఇంకా ఈ ఇరవయ్యో శతాబ్దంలోకూడా దేవుడూ, దయ్యాలమీద నమ్మకం పెట్టుకునే ఇండియన్స్‌ని చూస్తుంటే నాకు అసహ్యం పుడుతోంది" అర్జునరావు నోట్లోంచి సిగార్ తీసి మరీ అన్నాడు. అతడి కళ్ళు ద్వేషాన్ని వెలిగ్రక్కినయ్.

"పాశ్చాత్య వ్యామోహం వెర్రితలలు వేసినవాళ్ళంతా దేవుడ్ని నిరసిస్తూనే ఉంటారు. కాని విదేశాల్లో చూడండి! భౌతిక వాదంపై రిసెర్చ్ చేసే సైంటిస్ట్ కూడ ఆదివారం వచ్చేసరికి లాబొరేటరీ మూసేసి, బైబిల్ చేతపుచ్చుకుని చర్చికి వెళతారు. మనమో! అటు వాళ్ళ సంప్రదాయాల్ని అనుకరించబోయి, ఇటు మన నాగరికతను ద్వేషిస్తూ, రెంటికీ చెడిన రేవడిలా తయారవుతున్నాం" ఆచార్య సూటిగా అర్జునరావును విమర్శించాడు.

"నేను మీ అందరి ముందరా ఇదే సవాలు చేస్తున్నాను. ఆ శిధిలాలయం ఎక్కడున్నదో వివరాలు చెప్పండి. నేను అక్కడకు వెళ్ళి వాటిని ఆ విగ్రహంనుంచి ఊడబెరుక్కుని వస్తాను" అర్జునరావు రోషంతో అరిచాడు.

"అర్జునరావుగారూ! త్వరపడకండి! ఆవేశంలో మీ ప్రాణాల్ని బలిచెయ్యొద్దు! బాగా ఆలోచించుకోండి!"

అక్కడ చేరిన వారిలో ఒకరిద్దరు అర్జునరావుని శాంతింప జేయటానికి ప్రయత్నించారు.

"అండమాన్ దీవుల్లో ఒకదానిలో దట్టమైన అడవి మధ్య వుంది. అక్కడి ఆటవికుల్లో గానీ, లేదా పోర్ట్ 'బ్లయిర్' లో పోర్టర్ నడిగినా చెబుతారు ఆ ప్రదేశం గురించి. ఆ దేవుడి పేరు త్రినేత్రుడు. దమ్ములుంటే వెళ్ళి సాధించుకురా!" ఆచార్య సవాలు చేశాడు.

అర్జునరావు గర్వంగా తన మీసాల్ని దువ్వుకున్నాడు. ఆ తర్వాత అందరివంకా చూసి చిరునవ్వు నవ్వాడు.

"మిస్టర్ ఆచార్య! మీ సవాలు ఎదుర్కొంటున్నాను. నా ఫ్రెండ్స్ మరో ఇద్దరు వస్తున్నారు. వాళ్ళు రాంగానే అండమాన్స్‌కి స్టార్ట్ అవుతాం. ముగ్గురం ఆ అమూల్య వజ్రాలను సాధించుకు వస్తాం. కావాలంటే నీవు మాతో రావచ్చు, ప్రత్యక్ష సాక్షిగా."

"నిజంగానే వెళుతున్నారా? మొత్తానికి మీరు అసాధ్యులండీ! మిలటరీ మనిషిగదా!" ఎవరో అర్జునరావుని అభినందించారు.

ఆ తర్వాత ఆచార్య, అర్జునరావు లిద్దరూ బిలియర్డ్స్ బోర్డు దగ్గరకు వెళ్ళి ఆటలో మునిగిపోయారు.

2

టెలిగ్రామ్ చూసి విసుక్కున్నాడు అర్జునరావు. తన మిత్రుల రాకకోసం తను ఎదురు చూస్తున్నాడు. ఈ హోటల్లో తను రూమ్ బుక్ చేసి సరిగ్గా వారంఅవుతోంది. రఘురాం, కృష్ణయ్య లిద్దరూ కావలసిన 'సరుకు' వేసుకుని త్వరలోనే వస్తారని వేచి వున్నాడు అర్జునరావు. వాళ్ళిద్దరూ ఈరోజే రావాల్సివుంది తమ ప్రోగ్రామ్ ప్రకారం. అక్కడేదో పనివుండి ఆగిపోయామనీ, ఇంకో నాలుగైదు

రోజుల్లో తప్పకుండా వచ్చేస్తామని టెలిగ్రామ్ ఇచ్చారు.

ఈ వారం రోజులకే అర్జునరావుకు బోర్ కొడుతోంది. పైగా ఈ 'క్లాస్' హోటల్లో డబ్బు మంచినీళ్ళలా ఖర్చవుతోంది. ఎంత సేపూ పేకాట, బిలియర్డ్స్‌ని ఆడుతూ డ్రింక్స్ సేవించటంతో తనకు విసుగెత్తుతోంది.

అందుకే అతడు అలా బయటకు వెళ్ళి రావాలనుకున్నాడు. హోటల్‌కి అరమైలు దూరంలోనే అడవి మొదలవుతోంది. గన్ తీసుకుని వేటకని అడవిదాకా నడిచాడు. నిజానికి ఆ అడవిలో అనుమతిలేకుండా వేటాడరాదనే నియమముంది. కాని అర్జునరావుకి ఏదైనా 'అడ్వెంచర్' సాహసకార్యం చేయాలనీ, తద్వారా కొంతఉబుసుపోకగా ఉంటుందనే అతడు అడవిలోకి చొరబడ్డాడు.

పెద్దపెద్ద చెట్లమీద రకరకాల పక్షులూ, కోతులూ, కుందేళ్ళు కనుపించినయ్. మరో చెట్టుమీదనుంచి క్రిందకు వ్రేలాడుతూ కొండచిలువ ఒకటి కనుపించింది. ఒకటి రెండు పక్షుల్ని కాల్చాడు అర్జునరావు.

ఏవైనా దుప్పులుగానీ, ఎలుగుబంట్లుగానీ తారసపడతాయేమో అని ఇంకా లోపలకు వెళ్ళాడు. చిన్న సెలయేరు వేగంగా పారుతోంది. అడవిలో నీళ్ళున్న చోటికి విధిగా అనేక జంతువులు దప్పిక తీర్చుకోవటంకోసం వస్తయ్యని అతడికి బాగా తెలుసు. అందుకే ఏటి ఒడ్డునే కూర్చుని తుపాకిని గురిపెట్టి చెట్లమీదకు చూస్తూన్నాడు.

ఒకవైపుగా చెట్లమీద పక్షులు ఒక్కసారిగా అరుస్తూ ఆ చెట్టుమీదనుంచి ఈ చెట్టుమీదకూ, ఇటునుంచి అటూ ఎగిరినయ్. ఆ కలకలం విని అక్కడ నేలమీద ఏదో జంతువు వస్తూండాలని ఊహించాడు అర్జునరావు.

తను కూర్చున్న చోటినుంచి లేచి ఒక చెట్టుచాటుగా

నక్కాడు అర్జునరావు. ఆ వస్తున్న జంతువేమిటా అని ఆసక్తిగా చూడసాగాడు.

అతడికి ఆశ్చర్యం కలిగింది. చెట్లగుంపుల్లోంచి ఒక వ్యక్తి ఆదరా బాదరాగా పరుగెత్తుకు వస్తున్నాడు, ఎవరో తరుముకొస్తున్నట్టుగా. అతడు అర్జునరావుకు దగ్గరగా వచ్చాడు. ఒక్క నిముషం ఆగి అలుపు తీర్చుకున్నాడు. ఆ తర్వాత తన చుట్టూ పరికించి చూశాడు. కనుచూపు మేరలో యెవరూ లేరని నిర్ధారించుకుని, తన జేబులోంచి సిగరెట్ పెట్టె సైజులో ఉన్న టిన్ తీశాడు. అతడి కెదురుగా వున్న పెద్ద చెట్టుకు, నేలమీదనుంచి నాలుగడుగుల ఎత్తున తలదూరేటంత సైజులో తొఱ్ఱవుంది. తన చేతిలోని 'టిన్' ని ఆ తొఱ్ఱలోకి జారవిడిచాడు.

మరుక్షణంలో మరో దిశగా అతడు పరుగు లంకించుకున్నాడు. అర్జునరావు ఆ వ్యక్తిని గుర్తుతెచ్చుకోవటానికి ప్రయత్నించాడు. అతడూ తనుంటున్న హోటల్లోనే మకాం చేశాడు అతని పద్ధెనిమిదేళ్ళ కొడుకుతో.

అంతలోనే ఆగంతకుడు పారిపోయివచ్చిన దిశనుంచి మరో ఇద్దరు వ్యక్తులు పరుగెత్తుకొచ్చారు. చెట్టుతొర్ర దగ్గరే వారూ ఆగారు. తాము వెంబడించే వ్యక్తి ఎటుగా పరుగెత్తాడా అని నాలుగుదిక్కులా చూశారు. తూర్పు దిశలో పారిపోతున్న వ్యక్తి వాళ్ళ కంటబడ్డాడు.

“అదుగో! అటుగా పారిపోతున్నాడు!” వాళ్ళలో ఒకడు అరిచాడు.

ఇద్దరూ ఆ వ్యక్తిని వెన్నాడుతూ పరుగెత్తారు.

అర్జునరావు తను దాక్కున్న చాటుప్రదేశంనుంచి బయటకు వచ్చాడు. ఆ ఇద్దరు వ్యక్తులూ మొదటి మనిషిని యెందుకు వెన్నాడుతూన్నట్టు. వాళ్లకు భయపడి పారిపో

వలసిన పనేమొచ్చింది? ఆ మొదటి వ్యక్తితో తను రెండు రోజుల క్రితం మాట్లాడాడుకూడా.

అతను త్రివేంద్రంనుంచి వచ్చినట్టుగా చెప్పాడు. మైసూర్‌లో ఏనుగుల్ని పట్టుకునే విధానాన్ని చూడటానికి తనూ, తన కుమారుడూ వచ్చినట్టుగా చెప్పాడు. అటు వంటి వ్యక్తి యెవరినో చూసి భయపడి పారిపోవలసిన అవసరం ఏమొచ్చిందని? ఎవరి సహాయం కోసమన్నా అరించవచ్చుగదా?

తను పరిశోధించటానికి పని తగిలిందనే ఆనందంతో అర్జునరావు అడవిలోంచి తిరుగుముఖం పట్టాడు.

రిసెప్షన్‌లో క్లర్క్‌ని అడిగాడు. "ఆ పిల్లిగడ్డం ముని లాయనా, ఆయన కొడుకూ ఎన్నో నెంబరు గదిలో ఉన్నారు?"

"డాక్టర్ నారాయణన్, ఆయన కుమారుడి గురించేనా మీ రడిగేది? వారు ఇరవయ్ తొమ్మిదిలో వున్నారు."

"వాళ్ళు ఎన్నాళ్ళు బుక్ చేశారు?"

"ఒక గడువు అంటూ ఏంలేదు!"

"థాంక్యూ మాడమ్!" అంటూ అర్జునరావు డైనింగ్ హాల్ వేపుగా అడుగులు వేశాడు. హాల్లో ఒక టేబుల్ ముందు నారాయణన్ కుమారుడు కూర్చుని ఉన్నాడు కోడ్డుమీదకు చూస్తూ. అతడి ముఖంలో ఆందోళన వ్యక్తం అవుతోంది. మరో టేబుల్ ముందు కూర్చుంటూ హాల్ అంతా కలయజూశాడు. అడవిలో తను చూసిన ఇద్దరు వ్యక్తులూ ఉన్నారు. వాళ్ళిద్దరూ డ్రింక్స్ 'సిప్' చేస్తూ మెల్లిగా తమలో తాము గుసగుసలాడుకుంటున్నారు. మధ్య మధ్యలో ఆ కుర్రవాడికేసి చూస్తున్నారు.

అర్జునరావు డ్రింక్స్‌కి ఆర్డరిచ్చాడు. ఆ ముగ్గుర్నీ గమ

నిస్తూ చాలాసేపు గడిపాడు. డిన్నర్ టైమ్ అయింది. అగంతకు లిద్దరూ లేచి వెళ్ళిపోయారు. ఆ కుర్రవాడు మాత్రం కదలకుండా అలాగే కూర్చున్నాడు రోడ్డు మీదకు చూస్తూ.

అర్జునరావు అక్కడా అక్కడా వాకబుచేసి ఆ ఇద్దరు వ్యక్తుల గురించీ తెలుసుకున్నాడు. అందులో పొడవాటి వ్యక్తి పేరు కణ్ణన్. కొంచెం పొట్టిగా లావుగా వున్న వాడి పేరు అహమ్మద్. వాళ్ళ విషపు చూపుల్ని బట్టి వాళ్ళిద్దరూ దుర్మార్గుల్లా ఉన్నారనుకున్నాడు అర్జునరావు.

కణ్ణన్, అహమ్మద్ల వెనుక అసలు 'మాస్టర్' మరో వ్యక్తి వుండి తీరాలనుకున్నాడు అర్జునరావు. అయితే వీళ్ళకు డాక్టర్ నారాయణన్ నుంచి రాబట్టుకోవలసిన సమాచారం ఏముంటుంది!

డాక్టర్ నారాయణన్ కుమారుడ్ని చూస్తుంటే జాలి కలుగుతోంది. అతడికి తను చూసిన విషయం చెప్పాలా వద్దా అన్న మీమాంసలో పడ్డాడు అర్జునరావు. బహుశా ఆ ముక్కుపచ్చలారని కుర్రవాడు ఆతృతగా తన తండ్రి కోసమే ఎదురు చూస్తున్నాడేమో! పోనీ వెంటాడిన ఆ ఇద్దరి గురించీ పోలీసులకు రిపోర్టు ఇస్తేనో! వ్చ్! లాభం ఉండదు. వాళ్ళు డాక్టర్ నారాయణన్కి ప్రత్యక్షంగా అపకారం తలపెట్టినట్టుగా ఋజువు దొరకద్దూ పోలీసులకు. కనుక ఆ పనివల్ల ఉపయోగం వుండదు.

కాని ఒకటి మాత్రం ఖాయం. ఆ తండ్రీ కొడుకు లిద్దరూ ప్రమాదంలో ఉన్నారు. వాళ్ళను ఆగంతకులు హత్య చేయటానికికూడ వెనుకాడరేమో! తండ్రిని హతం చేసిన తర్వాత వాళ్ళ తరువాతి లక్ష్యం కొడుకు పని పట్టటమే. వాళ్ళకు కావలసిన సమాచారం దొరికేదాకా ఆ

పక్రవాడ్ని గూడ వదలరు.

అయితే ప్రాణాలకు సైతం తెగించి, డాక్టరు తను కాపాడాలని చూసే ఆ సమాచారం దేన్ని గురించి అయి వుంటుంది?

వాచీ వంక చూసుకున్నాడు అర్జునరావు. భోజనాల టయిమ్ కావస్తున్నది. అర్జునరావు హాలంతా కలయ జూశాడు. వాళ్ళిద్దరూ అక్కడ లేరు. తను కుర్చీలోంచి లేచి ఆ పక్రవాడి టేబుల్ దగ్గరకు వెళ్ళి అతడి కెదురుగా కుర్చీలాక్కొని కూర్చున్నాడు.

"మీ నాన్న కోసమేనా ఎదురు చూస్తున్నది?" అని అడిగాడు, అతడి ముఖంలోకి చూస్తూ.

"అవునండీ! మీ రెవరు?"

"నేనూ పదహారో నెంబరు రూమ్‌లో ఉంటున్నాను. ఇందాక ఇద్దరు వ్యక్తులు అక్కడ కూర్చుని వెళ్ళారు, గుర్తుందా? ఆ వెధవలు మీ నాన్నను వెంబడించడం చూశాను! బహుశా ఆయనకేమైనా ప్రమాదం తలపెడతారేమో!"

"అలాగాండీ!" అతడు ఇంకా భయపడిన వాడిలా కనుపించాడు.

"ఎందుకయినా మంచిది. మీ నాన్న పోలీసుల హెల్ప్ అడగటం మంచిది. ఆ వ్యక్తులిద్దరూ ఎంతకయినా తెగించిన వాళ్ళలా కనుపిస్తున్నారు."

"మా నాన్నగారు రాగానే అలాగే చెబుతాను సర్! థ్యాంక్స్ ఫర్ యువర్ ఇన్‌ఫర్మేషన్!" అన్నాడు కృతజ్ఞతా పూర్వకంగా.

"అన్నట్టు నీ పేరు!" కుర్చీలోంచి లేస్తూ అడిగాడు అర్జునరావు.

"నా పేరు మురుగన్ అంటారండీ!"

3

అర్జునరావుకి మనసులో ఆరాటంగా వుంది. డిన్నర్ చేసేటప్పుడు గూడ అతగాడికి, నారాయణన్ చెట్టు తొర్రలో జారవిడిచిన వస్తువు మీదనే మనసు లగ్నమై వుంది.

భోజనం పూర్తి చేసి కాసేపు నిద్రపోయాడు అర్జునరావు. ఒక గంటసేపు బాగా నిద్రతీశాక, మళ్ళీ డ్రెస్ వేసుకుని గన్ చేత్తో పుచ్చుకుని అడవి వేపుగా వెళ్ళాడు.

అతడి దృష్టి చెట్లమీద పక్షులమీద లేదు. తొఱ్ఱగా ఉన్న చెట్టుమీదనే లగ్నమైంది.

చెట్టు తొఱ్ఱ దగ్గరకు వెళ్ళి తొఱ్ఱలోకి చేయి దూర్చాడు. కాని అతడికి క్రింద నేల తగల్లేదు. ఆ మాను క్రిందివరకూ తొఱ్ఱ వుండాలనుకున్నాడు. మళ్ళీ తననెవరైనా అనుమానిస్తారేమో అని ఇవతలకు వచ్చి రెండు మూడు పక్షుల్ని కాల్చాడు.

“ఈ అడవిలో తుపాకిని ఉపయోగించరాదండీ!”

ఎవరిదో కంఠం విని అర్జునరావు తల ప్రక్కకు త్రిప్పి చూశాడు. తన వెనుకనే కన్నన్ నిలబడి ఉన్నాడు నవ్వుతూ.

“నిబంధనను అతిక్రమిస్తే ఏం చేస్తారో చూద్దాం అనే ఇక్కడ ఆ పని చేస్తున్నాను” తల బిరుసుగా సమాధానం చెప్పాడు.

“ఏమైనా కొత్తరకం పక్షుల్ని కొట్టారా! అడవి లోపలకు వెళ్ళి, పులులుగానీ, ఎలుగుబంట్లుగానీ దొరుకుతాయేమో చూడకపోయారా?”

“ఏదో ఉబుసుపోకకు వచ్చాను. అడవి లోపలకు వెళ్ళేటంత తీరిక లేదు.”

కన్నన్ ఆ సమయంలో అక్కడకు ఎందుకు వచ్చినట్టు అని సందేహపడ్డాడు అర్జునరావు.

చెట్టు తొర్రలోంచి ఆ వస్తువుని బయటకు తీసే ప్రయత్నానికి స్వస్తి చెప్పి హోటల్ వేపుగా నడిచాడు. కన్నన్ గూడా అతడితో ఆ మాటా ఈ మాటా చెబుతూ అతడి వెంటే వస్తున్నాడు.

హాల్లో మురుగన్ కనుపించాడు. అన్నం గూడా తినకుండా అలానే తండ్రికోసం ఎదురు చూస్తూ కూర్చున్నాడేమో అలిసినట్టుగాను, నీరసంగానూ కనుపించాడు.

"డ్రింక్ తీసుకుందాం రండి!" అని ఆహ్వానించాడు కణ్ణన్.

వాడి పీడా వదలించుకోవడానికి అర్జునరావు వాడి ఆఫర్ని నిరాకరించాడు. "నో! థ్యాంక్స్! వెళ్ళి స్నానం చేయాలి" అంటూ మెట్లెక్కి పై అంతస్థులోని తన గదిలోకి వెళ్ళి పోయాడు.

గన్ గోడకు తగిలించి బెడ్ మీద వాలిపోయాడు. రెండు నిముషాలు గడిచాయో లేదో, డోర్ హ్యాండిల్ క్రిందకు వాలింది. ఆ హ్యాండిల్ని బయటినుంచి ఎవరో త్రిప్పుతున్నారని, మరుక్షణంలో ఆ వ్యక్తి లోపలకు వస్తాడని ఊహించిన అర్జునరావు "ఎవరది" అని అరిచాడు.

"నేనే సార్! మీ కోసమే చాలా సేపట్నుంచి ఎదురు చూస్తున్నాను" అంటూ తలుపు నెట్టుకుని మురుగన్ లోపలకు వచ్చి తన వెనకనే తలుపు మూసి గడియ పెట్టాడు.

"కూర్చో మిస్టర్! ఏమిటి సమాచారం?" నైట్ గౌన్ తొడుక్కుంటూ ప్రశ్నించాడు అర్జునరావు.

"మా నాన్నగారు ఇంతవరకూ తిరిగి రాలేదు. ఉదయం

ఎనిమిది గంటలకనంగా బయటకు వెళ్లారు. ఆయనకు ఏదన్నా ప్రమాదం జరిగి ఉండదు కదా?" అతడి మాటల్లో ఆత్రుత గోచరిస్తోంది.

అర్జునరావు ఒక్క నిముషం ఆలోచించాడు. తను ఏం జరుగుతుందని అనుమానిస్తున్నాడో అదే జరిగేలా ఉంది. తనకూ ఏం చేయటానికీ పాలుపోవటం లేదు. ఈ కుర్ర వాడూ నిస్సహాయుడుగా కనిపిస్తున్నాడు. ఇంతకీ అతడి తండ్రి వద్దనున్న రహస్య సమాచారం దేన్ని గురించి? ఇతగాడికేమైనా తెలుసేమో!

"నేను సాయంకాలం మళ్ళీ అడవిలోకి వెళ్ళినప్పుడు ఆ కణ్ణన్ నా వెనుకే వచ్చాడు దొంగచాటుగా. నా వెంట ఎందుకు పడ్డాడో నా కర్థం కాలేదు."

"అలాగా! మధ్యాహ్నంనుంచి హాల్లో అహమ్మద్ ఒకడే కనుపించాడు. రెండోవాడు ఏమైనాడా అని మథన పడ్డాను. వాడు కూడ ఒక గంట తర్వాత వెళ్ళి పోయాడు."

"వాళ్లు మీ నాన్న వెంట ఎందుకు పడుతున్నారో నీకు తెలుసా? మీ నాన్న దగ్గర వాళ్లకు కావలసిన సమాచారం ఏమిటి?" అర్జునరావు అడిగాడు.

"అదేమిటో నాకూ తెలియదు. కాని మా నాన్న తన వెంట చిన్న సిగరెట్ కేస్‌లాటిది భద్రంగా ఉంచుకుంటాడు. అందులో ఏముంటుందో, లేదా దాన్ని అంత ప్రాణప్రదంగా ఎందుకు చూసుకుంటున్నాడో నాకు తెలీదు!"

"ఆయన స్వంత కొడుకువైన నీకూ చెప్పనేలేదా? లేక నీవే అడగలేదా?"

"ఎందుకడగలేదు! అడిగాను అనేకసార్లు. కాని

ఆయనే చెప్పలేదు. అవసరమొచ్చినప్పుడు నేనే చెబుతాన్లే అని కసిరాడు" మురుగన్ అమాయకంగా చెప్పాడు.

"అయితే ఎన్నాళ్లనుంచి వీళ్లు మీ నాన్నను వెంటాడుతున్నారు?"

"సుమారు రెండు నెలలనుంచి. మేం అండమాన్ నుంచి త్రివేంద్రం చేరాం. అక్కడనుంచి బెంగుళూరు, మైసూర్, కొచ్చిన్, పాండిచ్చేరి, మద్రాసు, మహాబలిపురం తిరిగి ఇక్కడకు వచ్చాం. అన్ని చోట్ల మారుపేర్లతోనే వ్యవహరించాం. కాని రామేశ్వరం పోయినా శనేశ్వరం పోలేదన్నట్టు వీళ్ళు మా ఉనికిని వెదికి పట్టుకుని, మా వెంట పడుతున్నారు."

"మీ నాన్న ఈ వ్యవహారాన్ని ఇంతదూరం రానివ్వకుండా జాగ్రత్తపడాల్సింది. ఇలా వాళ్లకు భయపడి పారిపోతే, ముల్లోకాలు తిరిగినా, వాళ్ళు వెంటాడుతూనే ఉంటారు."

"ఏమిటో అంతా అయోమయంగా వుంది. ఏం చేయాలో నాకూ పాలుపోవడం లేదు."

తలుపుమీద ఎవరో తట్టారు. మురుగన్ భయంగా చూశాడు. "బహుశా ఆ ఇద్దర్లో ఒకరై ఉంటారు! మనం ఏం మాట్లాడుకుంటున్నామో కనిపెట్టటానికి వచ్చి ఉంటాడు" అన్నాడు.

"ఏం భయంలేదు. వాడ్ని నేను సాగనంపుతాన్లే!" అంటూ అర్జునరావు లేచాడు కుర్చీలోంచి.

"ఏమిటో ఈ హోటల్లో! ఎప్పుడూ ఎవరో ఒకరు వస్తుంటారు, డిస్టర్బ్ చేస్తుంటారు!" పెద్దగా విసుక్కుంటూ తలుపు తీశాడు.

"ఎదురుగా కణ్ణన్ నిలబడి ఉన్నాడు. అర్జునరావు మాటలు విన్నాడేమో, ముఖం మాడ్చుకున్నాడు.

"ఓ! మీరా! నాతో ఏదైనా పని ఉందా?" అర్జునరావు అడిగాడు.

"పనేం లేదండీ. ఊరికే ఉబుసుపోకకు వచ్చాను."

"సారీ! నేనిప్పుడు బిజీగా ఉన్నాను" అని చిరునవ్వు నవ్వాడు అర్జునరావ్! "లోపల అమ్మాయి ఉంది!" అన్నాడు చిన్నగా.

కణ్ణన్ కూడ నవ్వాడు. "అదా సంగతి! విష్ యూ హ్యాపీ సెట్!" అంటూ గబగబ అడుగులు వేసుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

4

అర్జునరావు సిగరెట్ వెలిగించాడు. "అయితే ఇప్పుడు ఏం చేద్దాం అంటావు?" అని అడిగాడు మురుగన్ వంక చూస్తూ.

"అదే నాకూ అర్థం కావటం లేదు. అందుకే గదా మీ దగ్గరకు వచ్చింది!"

"ఇవాళ ఎటూ రాత్రయింది. ఒకవేళ ప్రొద్దుపోయాక వస్తాడేమో చూద్దాం. అప్పటికీ రాకపోతే రేపుదయం వెదుకుదాం. ఆఖరి ప్రయత్నం పోలీసు రిపోర్టు ఇవ్వడం! ఏమంటావ్!"

"అలాగే సార్! నాకు ఇక మీరే దిక్కు! మా నాన్న ఈ రాత్రికి వస్తే మీ గురించి చెప్పి, మీ సహాయం అడగమని చెబుతాను" అంటూ మురుగన్ కుర్చీలోంచి లేచాడు.

తలుపుతీసి బయటకు తొంగి చూచాడు. ఎవరూ లేరని నిర్ధారణ చేసుకుని కారిడర్‌లోంచి గబగబ అడుగులు వేసుకుంటూ తన రూమ్‌లోకి వెళ్ళిపోయాడు.

సిగరెట్ పొగ వదులుతూ కిటికీ వద్దకు వచ్చి నిల బడ్డాడు అర్జునరావు. ఆకాశం మేఘావృతమై, దట్టంగా నల్లగా వుంది. ఈ రాత్రికి వాన వస్తుంది అనుకున్నాను. సిగరెట్ క్రిందకు జారవిడిచి డైనింగ్ హాల్ వేపుగా వెళ్ళాడు.

హాల్లో భోజనం చేస్తున్నారు కొంతమంది. రాత్రి అట్టే పొద్దుగూక లేదు, అందుకే జనం రాలేదు ఇంకా అనుకుంటూ టేబుల్ కోసం నాలుగు వేపులా కలయజూశాడు అర్జున రావు.

ఒక టేబుల్ ముందు కూర్చుని అన్నం తింటున్నాడు కణ్ణన్. చేయి పైకెత్తి ఊపుతూ అర్జునరావుకేసి సైగ చేశాడు రమ్మని. అర్జునరావు గూడ అక్కడకే వెళ్ళి కూర్చున్నాడు.

సర్వర్ భోజనం వడ్డించాడు. మరో రెండు ప్లేట్లు తెచ్చి అతడి ముందు ఉంచాడు. "ఇవిగో సార్! మధ్యాహ్నం మీరు షూట్ చేసిన వాటిని కూరచేశాను" అంటూ చెప్పాడు.

"వెరీ గుడ్! కణ్ణన్! నీవూ ఒక ప్లేటు తీసుకుని రుచి చూడు" అంటూ ఆఫర్ చేశాడు అర్జునరావు.

"థ్యాంక్యూ!" అంటూ కణ్ణన్ తన కృతజ్ఞత తెలియ జేశాడు.

అన్నం తింటూనే ఇద్దరూ ఏవేవో కబుర్లు చెప్పు కున్నారు. కాసేపట్లో ఇద్దరూ స్నేహితులైపోయారు.

"కణ్ణన్! నేనో విషయం అడుగుతాను. నిజం చెబు తావా?"

"అడగండి సార్!" కణ్ణన్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

వర్షం మొదలయింది బయట. ఉరుములూ మెరుపులతో

కుండ పోతపోస్తోంది ఆకాశం.

"డాక్టర్ నుంచి మీకు కావలసిన సమాచారం దేన్ని గురించి?" అర్జునరావు సూటిగా అతడి కళ్ళలోకి చూస్తూ అడిగాడు.

కణ్ణన్ ముందు ఆశ్చర్యపోయాడు. "అతడ్ని మేం వెంటాడుతున్నట్టుగా మీ కెలా తెలుసు?" అనడిగాడు.

ఇద్దరూ ఒక్క క్షణం మౌనంగా ఒకరి నొకరు చూసుకున్నారు.

"మీరు పోలీసు శాఖలో పనిచేశారా?"

"లేదు. మిలిటరీలో చేసి రిటైరయాను" అర్జునరావు గర్వంగా బదులు చెప్పాడు.

"నేను చెప్పేది చాలా రహస్యం. ఎవరికీ తెలియనివ్వకండి. ఆ డాక్టరు ఇదివరలో అండమాన్‌లో పనిచేసేవాడు. అక్కడ పెద్ద బిజినెస్ మాన్‌కి ఇతడు ఫ్యామిలీ డాక్టరు. ఆ వ్యాపారస్థుని పేరు 'గోపల్లవ.' అతడు సింహళానికి చెందినవాడు. రెండు సంవత్సరాల క్రితం సింహళంలో అతడేవో ప్రభుత్వ వ్యతిరేక చర్యల్లో పాల్గొన్నాడని దేశంనుంచి వెళ్ళగొట్టబడ్డాడు."

"అంటే కమ్యూనిస్టు ఉద్యమంలో ఈమధ్య సింహళ ప్రభుత్వం చాలా మందికి మరణశిక్ష విధించింది. ఆ ఉద్యమంలో ఇతడికీ పాత్ర ఉంది కాబోలు."

"ఏమో తెలీదు. ఏమయితేనేం అతడు తను దాచుకున్న ధనంతోసహా సింహళంలోనుంచి బయటపడి ఇక్కడ స్థిరపడ్డాడు. అతడివద్ద విలువైన వజ్రాలూ, బంగారమూ, వెండి ఉన్నదట. అతడు నాలుగు నెలల క్రితం జబ్బుపడ్డాడు. ఈ నారాయణన్ అతడికి వైద్యం చేశాడు. ఈతని హస్తవాసివల్ల అతగాడు స్వర్గానికి టికెట్ పుచ్చు

కున్నాడు. అతడి ధనమంతా ఈ నారాయణన్‌కి అప్ప గించాడని మా బాస్ అనుమానం.'' కన్నన్ 'బాస్' అన్న చోట నాలుక కరుచుకున్నాడు.

''మీ బాస్ ఎవరు?'' అర్జునరావు వదల్లేదు. నిలదీసి అడిగేశాడు.

''అదే! ఆ వ్యాపారస్థునికి చట్టరీత్యా వారసుడు. అతని మరణానంతరం ఆ డబ్బంతా మా బాస్‌కే గదా రావల్సింది. కాని ఈ డాక్టర్, తన పేరిట ఆ ధనాన్నంతా రాసేసినట్టుగా విల్లు గూడా సృష్టించుకున్నాడు. ఇది ఎంత అన్యాయం చూడండి!''

''నిజమే మరి!'' అర్జునరావు సానుభూతి వ్యక్తపరిచాడు. ''ఇంతకీ ఆ ధనం ఎక్కడున్నట్టు?''

''అదే ఆచూకీ చిక్కలేదు. ఆ వ్యాపారస్థుని ఇల్లు మా బాస్ స్వాధీనం చేసుకున్నాడు. ఇల్లంతా గాలించినా ఎక్కడా ఒక్క విలువైన వస్తువూ దొరకలేదు. బహుశా దాన్నంతా ఎక్కడో గుప్తంగా దాచిఉంచి, ఆ ప్రదేశాన్ని నారాయణన్‌కి చెప్పి ఉండచ్చని మా అనుమానం. అందుకే నారాయణన్ వెంటబడ్డాం! వీడు మా చేతికందకుండా దేశాలు పట్టి తిరుగుతున్నాడు. చూస్తాం! వీడి ఆట ఎన్నాళ్ళు సాగుతుందో!'' కణ్ణన్ పళ్ళు కొరికాడు.

''ఆ చనిపోయిన వ్యక్తి మిగిల్చిపోయిన ధనం ఎంత ఉంటుందేమిటి?''

''సుమారు ఏడెనిమిది లక్షలుండవచ్చు!''

''అబ్బా! పెద్ద మొత్తమే!'' అంటూ ఆశ్చర్యపడ్డవాడిలా నోరు తెరిచాడు అర్జునరావు.

'' ఈ విషయంలో మీనుంచి చిన్న సహాయంకావాలి!''

కణ్ణన్ కొద్దిగా ముందుకు వంగి అడిగాడు.

"ఏమిటది?"

"ఆ కుర్రవాడు మీతో స్నేహంగా ఉంటున్నట్టున్నాడు. అతడి నుంచి మాకు కావలసిన సమాచారం రాబట్టాలి!"

అర్జునరావు చిన్నగా చిరునవ్వు నవ్వాడు. "దాని దేముంది. చాలా తేలిక! కానీ అందుకు నా ఫీజు!"

"భలేవారే సార్! మా బాస్‌కి చెప్పి మీకు మంచి బహుమతి ఇప్పించమూ."

"అయితే తప్పకుండా ప్రయత్నిస్తాను. రేపే! సరేనా?" అర్జునరావు కుర్చీలోంచి లేస్తూ హామీ ఇచ్చాడు.

కణ్ణన్ ముఖంలో ఆనందం అలుముకుంది.

5

హోరుగాలితో వాన ఉధృతమైంది. తుఫానులాగ మారుతుందేమో ఈ వాన అనుకుంటూ అర్జునరావు సిగరెట్ వెలిగించి కిటికీలోంచి బయట అంధకారంలోకి చూస్తూ కూర్చున్నాడు. ఏడెనిమిది లక్షలు! ఆ ధనాన్ని తను చేజిక్కించుకోగలడా? పులి కోరల్లాంటి 'బాస్' నుంచి తప్పుకుంటూ తమ బృందం సఫలీకృతం కాగలదా? ఏమైనా సరే ప్రయత్నించి చూడాలనుకున్నాడు.

రేపుదయం లేస్తూనే అడవిలోకి వెళ్ళి ఆ చెట్టు తొఱ్ఱలోని వస్తువుని చేజిక్కించుకోవాలి. అందులో తప్పకుండా ఆ గుప్తధనం ఎక్కడ దాచిపెట్టబడిందో వివరాలుంటయ్. కన్నన్, అహమ్మద్‌లకు తెలియకుండా ముందు దాన్ని సంగ్రహించాలి.

లేచి బెడ్ మీద వాలిపోయి, వెచ్చగా దుప్పటి కప్పుకున్నాడు. గుప్తధనం గురించి ఊహించుకుంటూ నిద్రలోకి జారిపోయాడు.

తెల్లవారింది. మబ్బులు తేలిపోయి ఆకాశం నిర్మలంగా ఉంది. సరోవరంలో హంసల్లా అక్కడక్కడ తెల్లని మేఘ శకలాలు తారాడుతున్నాయ్. సూర్యుడు పైకి లేస్తూండగానే చిటపటలాడుతూ ఎండ ప్రసరించింది.

అర్జునరావు కాలకృత్యాలు తీర్చుకున్నాడు. పిస్టల్ తీసి జేబులో వేసుకున్నాడు. ఆ తర్వాత అడవిలోకి బయలుదేరాడు. మెట్లు దిగి మళ్ళీ ఏదో గుర్తుకు వచ్చిన వాడిలా వెనక్కి తిరిగి వచ్చాడు.

డ్రాయరు లాగి అందులోంచి ఆరడుగుల వైర్ రోప్, సిగరెట్ టిన్ సైజులో మాగ్నెట్ కట్టిఉంది రోప్‌కి చివరగా, దాన్ని తీసి జేబులో కుక్కుకున్నాడు.

అడవిలో చెట్లని పరిశీలనగా చూస్తూ ముందుకు పోతున్నాడు నెమ్మదిగా అర్జునరావు.

ఒకచోట ఆగిపోయాడు. ఒక చెట్టు చాటుగా నక్కి జేబులోంచి పిస్టల్ తీశాడు.

డాక్టర్ నారాయణన్ తన 'టిన్'ని జారవిడిచిన చెట్టు దగ్గర అహమ్మద్ నిలబడి ఉన్నాడు. చెట్టు తొర్రలోకి చేయి పూర్తిగా పోనిచ్చి అడుగుభాగాన్ని అందుకోవాలని తంటాలు పడుతున్నాడు.

అర్జునరావు గుండెలు వేగంగా కొట్టుకున్నయ్. తన చేతికి చిక్కిందనుకున్న లక్షల ధనం చేయిజారిపోయి అహమ్మద్ చేతికి పోతున్నట్టుగా బాధపడ్డాడు. ఒకవేళ ఆ ప్యాకెట్‌ని అహమ్మద్ దొరక పుచ్చుకుంటే, అతడు చెట్టుదగ్గరనుంచి ఒక్క అడుగు వేసేలోపలే అతడ్ని కాల్చిపారేయాలనుకున్నాడు.

అహమ్మద్ ఉన్నట్టుండి "అమ్మో!" అని బాధగా అరిచాడు. తొర్రలోకి జొనిపి వెతుకుతున్న తన చేతిని

వెనక్కి లాక్కున్నాడు. అతడి చేతిలో ప్యాకెట్ ఉందేమో అని ఆత్రంగా తొంగి చూశాడు అర్జునరావు.

అతడి చేతికి చుట్ట చుట్టుకుని గోధుమరంగు త్రాచు పాము బయటికి వచ్చింది. అప్పటికే అతడి చేతిని రెండు మూడు కాట్లు వేసిందేమో, అహమ్మద్ శరీరం రంగు నల్లగా మారిపోయింది. నోటినుంచి నురుగు వస్తున్నది. నేలమీద వెల్లకిలా పడిపోయి కొట్టుకుంటున్నాడు.

అర్జునరావు ఆపదనుంచి బయటపడ్డ వాడిలా రిలీఫ్ అయ్యాడు. అహమ్మద్ రాకముందే తను వచ్చిఉంటే ఏమయి ఉండేది. గాలివానకు ఎక్కడనుంచో త్రాచు పాము వచ్చి ఆ చెట్టు తొర్రలో తలదాచుకుంది. తనూ ఆత్రంగా తొఱ్ఱలోకి చేయి పెట్టంగానే తననూ కరిచేది! ఎంత ప్రమాదం తప్పిపోయింది క్షణంలో. లేకపోతే నేల మీద పడి ప్రాణాలు వదిలిన అహమ్మద్ గతే తనకూ పట్టి ఉండేది. లక్షలు దొరక్కపోగా, ప్రాణాలు సైతం యమ పురికి ప్రయాణం గట్టి ఉండేవి.

అహమ్మద్ చేతికున్న త్రాచుపాము, చేతిని వదలి ఎటో వెళ్ళిపోయింది. తొఱ్ఱలోకి పోలేదని నిర్ధారీకరించు కుని అర్జునరావు చెట్టుదగ్గరకు వెళ్ళాడు. మాగ్నెట్ లోప లకు జారవిడిచాడు, వైర్ రోప్‌ని కొంచెం కొంచెంగా లోపలకు వదలుతూ.

అడుగు తగిలింది. బావిలో బొక్కెనవేసి త్రిప్పినట్టుగా తాడుని తొర్రలో ఆడించాడు. నెమ్మదిగా మళ్ళీ త్రాడుని పైకిలాగాడు.

మాగ్నెట్ పైకి వచ్చింది. దానికి అతుక్కుని సిగరెట్ ప్యాక్ సైజులో 'టిన్' ఉంది. అర్జునరావు ఆనందానికి అంతులేదు. ఎనిమిది లక్షలు విలువగల గుప్తధనం రహస్యం

ఇప్పుడు తన పిడికిలిలో వుంది.

'టిన్' ని ప్యాంటు జేబులో వేసుకుని వైర్ రోప్ ని చుట్ట చుట్టి నిండుగా, వేగంగా పొర్లుతున్న ఏటిలోకి విసిరేశాడు.

తనను ఎవరూ గమనించలేదుగదా అని నాలుగు దిక్కులా చూసి, మరుక్షణం పరుగులాంటి నడకతో ఊళ్లోకి వచ్చి పడ్డాడు.

అది చిన్న ఊరైనా టూరిస్ట్ సెంటర్ అవడం మూలాన్ని నాలుగైదు లాడ్జిలు ఉన్నయ్. తను దిగిన హోటల్ కాకుండా మరో హోటల్లో గది తీసుకున్నాడు. తలుపు లోపల గడియపెట్టుకుని టిన్ విప్పదీశాడు.

లోపల వాటర్ ప్రూఫ్ పేపరులోచుట్టి మరో కాగితం వుంది. ఆ మడత ఊడదీశాడు.

అదొక మ్యాప్. మ్యాప్ లో చిన్నచిన్న ద్వీపా లున్నయ్. అందులోకి పెద్దదైన ఒక దీవి పటంలో ఒక ప్రక్కగా గుర్తించబడివుంది. ఆ దీవిలో సముద్రతీరా న్నుంచి ఎర్రసిరాతో మార్గం చూపుతోంది పటం. ఎర్ర గీత అంతమయేచోట దేవాలయం బొమ్మవుంది.

మ్యాప్ తో బాటు మరో కాగితంగూడ ఉంది టిన్ లో. అది వీలునామా. నారాయణన్ పేరిట తన ధనాన్నంతా వ్రాస్తూ, సింహళ వ్యాపారస్తుడు వ్రాసిన వీలునామా అది.

మరో కాగితం తీసుకుని దానిమీద ఆ మ్యాప్ ని చిత్రించాడు యథాతథంగా. వీలునామా కాపీని మ్యాప్ కాపీని మడతపెట్టి చొక్కా లోపలి జేబులో పెట్టుకున్నాడు.

ఒరిజినల్ మ్యాప్ నీ, వీలునామానూ మడిచి టిన్ లో ఉంచేసి, దాన్ని ప్యాంటుజేబులో భద్రపరచాడు.

6

పోస్టాఫీసుకు వెళ్ళి తన ఫ్రెండ్స్‌కి వెంటనే వున్న పళాన రమ్మనమని టెలిగ్రాం ఇచ్చాడు. ఉషారుగా ఈల వేసుకుంటూ హోటల్‌కి తిరిగి వచ్చాడు.

హోటల్ ముందు జనం గుంపులు గుంపులుగా ఉన్నారు.

“ఏమిటో! ఈ ఊరికి వినాశకాలం వచ్చింది. కాకపోతే ఒకరోజునే రెండు హత్యలా?” ఎవరో అంటున్నారు.

“అసలీ లాడ్జీలవాళ్ళే, డబున్న వాళ్ళను సఫా చేసినా చేస్తుంటారు! ఎవరినీ నమ్మడానికి వీల్లేదు” మరో పెద్ద మనిషి హోటల్ అంతస్తుల్లోకి చూస్తూ గొణిగాడు.

రెండు హత్యలా? ఒకటి నారాయణన్‌ది అయివుండాలని ఊహించుకుంటూ, జనాన్ని చీల్చుకుని లోపలకు వెళ్ళాడు అర్జునరావు.

నేలమీద నారాయణన్ శవం కనుపించింది. నీళ్ళలో తడిసి ఉబ్బిపోయి అసహ్యంగా ఉంది. ఒంటిమీద అక్కడక్కడా గాయాలున్నయ్. పీకమీద మాత్రం ఎవరో నులిమేసినట్టుగా స్పష్టంగా కనుపిస్తోంది. ఉబ్బిన పీక మీద సన్నని చార భూతద్దంలోంచి చూస్తే పెద్దదిలా కనుపించే విధంగా అవుపిస్తున్నది.

శవం ప్రక్కనే మురుగన్ గొంతుక కూర్చునివున్నాడు, రెండుచేతుల్లోనూ తల పట్టుకుని. అతడ్ని పలకరించకుండానే జనంలోంచి తప్పుకుని రెండో మరణాన్ని చూడటానికి వెళ్ళాడు అర్జునరావు.

ఆ శవం అహమ్మద్‌ది. పాముకాటుచే మరణించిన వ్యక్తిది. తను కళ్ళారా అతడి దారుణ విషాదాంతాన్ని ప్రత్యక్షంగా చూశాడు. ఆ మృతదేహాన్ని చూస్తూనే

ఆతడి ఒళ్ళు గగుర్పొడిచింది. పాముని అతి చేరువలో చూసినట్టుగా ఉలిక్కిపడ్డాడు. అతడి చేయి అప్రయత్నంగా ప్యాంటుజేబుమీదకు పోయింది. జేబులోని ప్యాకెట్ ని తడిమింది.

విషాదవదనంతో కణ్ణన్ యెక్కడనుంచో వస్తున్నాడు.

"మీ స్నేహితుడి మరణానికి చాల విచారిస్తున్నాను. అసలేం జరిగింది?" అనడిగాడు అర్జునరావు.

"అడవిలోకి పోయినట్టున్నాడు పొద్దున్నే! త్రాచుపాము కరిచిందిట. కట్టెలు కొట్టుకునే వాళ్ళు ఆ శవాన్ని చూసి తెలియజేశారు. పోస్టాఫీసుకు వెళ్ళి బాస్ కి టెలిగ్రామ్ ఇచ్చి వస్తున్నాను."

"అలాగా! అన్నట్టు మీ డాక్టరుగూడ టికెట్ పుచ్చుకున్నాడే!"

అంత విచారంలోనూ కణ్ణన్ నవ్వాడు, ఏదో ఘనకార్యం చేసినవాడిలా. అతడిమీద గొంతువరకూ కోపం వచ్చింది అర్జునరావుకి. అయినా దిగమ్రింగుకుని మౌనంగా ఉండిపోయాడు.

పోలీసు కానిస్టేబిల్ వచ్చి మరణాల్ని నమోదు చేసుకున్నాడు. హోటల్ ప్రొప్రయిటర్ అతడ్ని లోపలకు తీసుకువెళ్ళి ఏవో మంతనాలాడాడు. ఇప్పటికే ప్రొప్రైటర్ భయపడిపోతున్నాడు, ఈ మరణాలవల్ల హోటలుకు అప్రతిష్ట వచ్చిందనీ, ఇకముందు యెవరూ తన లాడ్జిలో బసచేయరేమో అని.

ఇప్పుడా శవాల్ని పోస్టుమార్టమ్ చేయాలంటే ఊరికి ఇరవయ్ మైళ్ళ దూరంలోవుంది హాస్పిటల్. అక్కడికి పంపేసరికి ఈ వార్త చుట్టుపట్లగూడ పాక్కిపోతుంది. అందుకే వాటిని సహజ మరణంక్రింద వ్రాయించి అక్కడి

కక్కడే సంస్కారం చేయించాలని ప్రొప్రయిటర్ తాప త్రయం.

అర్జునరావు గుంపులోని వ్యక్తిని అడిగాడు "ఎలా చని పోయాడు ఈయన!" నారాయణన్ దేహాన్ని చూపిస్తూ.

"కట్టెలు కొట్టుకునే వాళ్ళు ఏరు బాగా పొంగినపుడు, కట్టెల మోపుల్ని ఏటిలో వేస్తారు, దిగువకు సరఫరా చేసేందుకు. రాత్రి వానకు ఏరు బాగా పారింది. అందులో మోపులుపడేసినట్టున్నారు. ఆ మోపులకు తగులుకుని ఏటిలో ఆగిపోయింది ఈయన దేహం. కట్టెల వాళ్ళే తెచ్చి పడేశారు."

"సాయంకాలం అడవిలోకిపోయి ఉంటాడు. చీకటి పడి దారి తప్పిపోయి ఉంటాడు. కుంభవృష్టి, ఏరు పొంగ టంతో, ఏటి ఒడ్డున నడుస్తూ, బురద నేలలో కాలుజారి ఏటిలో పడిపోయి వుంటాడు" ప్రొప్రయిటర్ పెద్దగా వివరిస్తున్నాడు పోలీసుకు, అంతా కళ్ళతో చూసినట్టుగానే.

ప్రక్కనే నిలబడివున్న కట్టెలు కొట్టుకునే వాళ్ళు తలూపుతున్నారు. "అంతేనండీ! అచ్చం అంతే జరి గుండాలి" అని వంత పాడుతున్నారు.

ప్రొప్రయిటర్ తన ఖర్చుతోనే ఆ శవాలకు దహన సంస్కారం ఏర్పాటు చేశాడు. అతని ఔదార్యానికి ఊళ్లో ప్రజలు మెచ్చుకున్నారు.

టైమ్ తెలియకుండానే రాత్రయింది. అర్జునరావుతో మాట్లాడే స్థితిలోగూడ లేదు మురుగన్.

అతడితో ప్లాన్ విషయం రేపుదయం చెప్పచ్చులే అని సరిపెట్టుకున్నాడు అర్జునరావు.

7

డైనింగ్ హాల్లో భోజనం చేసేటప్పుడు గూడ కణ్ణన్

కనుపించలేదు అర్జునరావుకి. బహుశా తన సహచరుడి మరణానికి భయపడ్డాడో, లేక ఇద్దరూ కలిసి నారాయణన్‌ని హత్యచేసి పొంగి పొరలుతున్న ఏటిలో పారేసి ఉండాలి; ఆ పాపం క్షణాలమీదే పండిపోయి అహమ్మద్‌ని బలి గొన్నదేమో. ఇక తర్వాత తన గతేమవుతుందో అని కణ్ణన్ దీర్ఘాలోచనలో పడి తన రూమ్‌లోనే పడుకుని ఉన్నాడేమో!

మురుగన్ గతి ఏమవుతుంది? అతడి ఒక్కగానొక్క దిక్కు, తండ్రి చనిపోయాడు. హోటల్ బిల్ చాలా అయి ఉంటుంది. అదంతా ఎలా కడతాడు, అతడి వద్ద డబ్బు ఉందో, లేదో!

సాయంకాలం తన తండ్రియొక్క ప్లీడరుకి టెలిగ్రామ్ ఇచ్చానని చెప్పాడు మురుగన్. అతడు వస్తే, మురుగన్‌కి అతడి తండ్రి ఏమాత్రం మిగిల్చిపోయాడో బయట పడుతుంది.

భోజనం ముగించి అర్జునరావు తన రూమ్ వేపుగా నడిచాడు. అంతలోనే అతడికి మురుగన్‌ని పలకరించి వద్దామనిపించింది. వెనక్కి తిరిగి మురుగన్ గదికి దారితీశాడు.

మురుగన్ గది తలుపులు వారగా వేసి ఉన్నయ్. లోపల్నుంచి సన్నగా మాటలు వినబడుతున్నయ్. అతడితో ఎవరు మాట్లాడుతున్నారా అని ఆశ్చర్యపడ్డాడు అర్జునరావు.

అదే మామూలు పరిస్థితుల్లో అయితే మురుగన్ ఎవరో కొత్త స్నేహితుణ్ణి సంపాదించాడేమో అని సరిపెట్టుకునే వాడే. కాని ప్రస్తుతం పరిస్థితులు వేరుగా ఉన్నయ్. మురుగన్ తండ్రిని పొట్టన బెట్టుకున్న దుర్మార్గులు తమ కబంధ హస్తాలతో మురుగన్‌ని కబళించే ప్రయత్నం చేస్తుంటారు.

అనుమానంగానే తలుపు నెట్టాడు అర్జునరావు. మురుగన్ నైట్ డ్రెస్‌లో, పైజమా, ఓపెన్ షర్ట్‌లో ఉన్నాడు. గోడకు ఆనుకుని నిలబడి తన కెదురుగా ఉన్న ఇద్దరు వ్యక్తుల వంక చూస్తున్నాడు. అతడి కళ్ళలో భయం తాండవిస్తోంది.

మురుగన్‌కి ఎదురుగా నిలబడిన వ్యక్తుల్లో ఒకడు కణ్ణన్ అని గుర్తు పట్టాడు అర్జునరావు. రెండో వ్యక్తి కొత్తగా ఉన్నాడు. అతడిన్ని లోగడ తను చూసి ఎరగడు. అత డెవరయి ఉంటాడు?

మెరుపులా ఊహ స్ఫురించింది అంతలోనే. ఉదయమే తమ బాస్‌కి టెలిగ్రామ్ ఇచ్చానని చెప్పాడు కణ్ణన్. బహుశా అతడే ఆ బాస్ అయిఉంటాడు.

నారాయణన్‌ని వెంటాడుతూ ఇప్పటికే చాల టైమ్నీ, డబ్బునీ ఖర్చుపెట్టి వుంటారు. ఇంక ఆలసించిన కొద్దీ, కాలమూ గడిచిపోతుంది, ఖర్చూ ఎక్కువౌతుంది. అందుకే అటో ఇటో తేల్చుకోవాలని బాస్ త్వరపడి వచ్చేసి ఉంటాడు అనుకున్నాడు అర్జునరావు.

కణ్ణన్ పిడికిలి బిగించి మురుగన్ మీదకు పోయేవాడల్లా, తలుపు తెరుచుకున్న అలికిడి విని కాబోలు ఆగి పోయాడు. లేదా ఎదురుగా గోడకు వ్రేలాడుతున్న అద్దంలో వాకిట్లో నిలబడిఉన్న తన ప్రతి బింబం చూసి ఉండచ్చు.

నూతన వ్యక్తి వెనక్కు తిరిగి వాకిట్లో నిలబడి ఉన్న అర్జునరావుని చూశాడు. "ఏం పని మీకక్కడ?" అని అడిగాడు. అతడి మాట కర్కశంగా, తాటాకులు గలగల మన్నట్టుగా ఉంది. అతడి కళ్ళు నిప్పులు గ్రక్కుతున్నాయ్.

అర్జునరావు నదురూ బెదురూ లేకుండా లోపలకు

అడుగు పెట్టాడు, "మురుగన్‌తో ఒక విషయం చెప్పటం మరిచాను! అన్నట్టు మీ రెవరు? ఏం చేస్తున్నారు ఇక్కడ?"

"అదంతా నీ కనవసరం!" పళ్ళు కొరికాడు ఆ వ్యక్తి.

"వీరే మా బాస్! అండమాన్స్‌లోని నేను చెప్పిన వ్యాపారస్తుని గుప్తధనానికి ఈయనే చట్టరీత్యా వారసుడు" కన్నన్ తను కలుగజేసుకుని అర్జునరావుకి తన బాస్‌ని పరిచయం చేశాడు. తలుపు దగ్గరకు జరిగి తలుపు మూసేశాడు కన్నన్.

"చూడండి! ఈ కుర్రవాడి తండ్రి అనుమానాస్పద పరిస్థితుల్లో మరణించాడు. అది సహజ మరణమో, హత్యో ఇంకా తేలవలసి వుంది. అతడికి నేనిప్పుడు గార్డియన్‌ని. అయినా మీతో నాకు వాదన ఎందుకు? మురుగన్! ఏమిటిదంతా?" మురుగన్ కళ్ళలోకి సూటిగా చూస్తూ అడిగాడు అర్జునరావు.

"నా దగ్గర రహస్య సమాచారం ఉందనీ, అదేదో వాళ్ళ చేతికివ్వకపోతే నన్నూ మా నాన్న దగ్గరకు పంపిస్తామనీ, కొడుతున్నారు నన్ను!" మురుగన్ దీనంగా చెప్పాడు.

"అవునా?" అంటూ అర్జునరావు కోపంగా బాస్‌కేసి చూశాడు.

బాస్ కుడిచేయి కోటుజేబులోనుంచి పైకి వచ్చింది. ఇప్పుడు అతడి చేతిలో సైలెన్సర్ అమర్చిన పిస్టల్ వుంది.

"అక్కడే కదలకుండా నిలబడు. ముందు ఈ కుర్ర సన్నాసి అంతు తేల్చాక, నీ సంగతేమిటో చూస్తాం!" అంటూ బాస్ కన్నన్‌కి సంజ్ఞ చేశాడు.

కన్నన్ తన కుడిచేతి పిడికిలి బిగించాడు. మురుగన్

పొట్టలో "దభీ" "దభీ" మని రెండు పోట్లు పొడిచాడు. మురుగన్ అమ్మో అంటూ మెలికలు తిరిగిపోయాడు.

"కన్నన్ ఆగు! తొందరపడకండి! మీకు కావలసిన ప్లాన్ నాదగ్గర ఉంది!" అర్జునరావు తురుపు ముక్కను విసిరాడు.

"వ్వాట్! నీ దగ్గరుందా ఆ మ్యాప్! నేను నమ్మను" బాస్ అనుమానంగా చూస్తూ అన్నాడు, అతడు ఏదైనా కొత్త ట్రిక్ వేస్తున్నాడేమో అని.

"మీరు నమ్మినా, నమ్మకపోయినా ప్లాన్ నా దగ్గర ఉంది. కన్నన్ ప్లాన్‌ని సంపాదించి పెట్టినందుకు మీ చేత పెద్ద బహుమతి ఇప్పిస్తానని గూడ వాగ్దానం చేశాడు! ఏం కన్నన్?"

"అవును బాస్! అతడు చెప్పేది నిజమే! అర్జునరావ్ గారూ! ఆ ప్లాన్ ఇచ్చేయండి. మీకు వెయ్యి రూపాయలు బహుమానంగా ఇప్పిస్తాను" కన్నన్ బ్రతిమాలుతున్నట్టుగా అడిగాడు.

"మేం ఇన్నాళ్ళనుంచి ఇంతగా శ్రమపడుతున్నా మాకు దొరకలేదు ఆ ప్లాన్! అది ఇప్పుడు నీ చేతికి వచ్చిందంటే మేం నమ్ముతామా?" బాస్ గుర్రుగా అన్నాడు.

అర్జునరావు, నారాయణన్ పారిపోతూ ఆ రేకు పెట్టెను చెట్టు తొఱ్ఱలో ఎలా జారవిడిచిందీ, అహమ్మద్ దాని కోసమై ప్రయత్నించి త్రాచుపాము వాతపడి చనిపోగా, చివరకు దాన్ని తాను ఎలా సంగ్రహించగలిగిందీ క్లుప్తంగా చెప్పాడు.

బాస్ ముఖంలో ఆశ్చర్యం, ఆనందం వెలిసినయ్. సైలెన్సర్‌ని జేబులో పెట్టుకుంటూ "ఏదీ ఆ ప్లాన్ ఇవ్వండి చూస్తాను! అది మాకు సంబంధించినది అవునో కాదో చూడద్దూ?"

"ముందు వెయ్యి రూపాయలు అక్కడ ఉంచండి" అర్జునరావు పెట్టు చేశాడు.

బాస్ తన జేబులోంచి నోట్లకట్టను లాగి బెడ్ మీదకు విసిరేశాడు.

అప్పటిదాకా సంభ్రమాశ్చర్యాలతో గుడ్లప్పగించి వింటున్న మురుగన్ నోరు తెరిచాడు. "వద్దు సార్! వద్దు! నా ప్రాణాలు పోయినా సరే, దాన్ని వాళ్ళకివ్వద్దు. ఆ ఆ స్తికి నిజంగా వారసుడ్ని నేను" అన్నాడు వణికే కంఠంతో.

"మురుగన్! అత్యాశకుపోయి ప్రాణాలు పోగొట్టుకో వద్దు. నా మాట విను. ఆ ఆస్తికి నిజమైన వారసులు ఆయనే నంటున్నాడు గదా!" అంటూ బాస్ కేసి తిరి గాడు అర్జునరావు. తన జేబులో చేయి పెట్టి సిగరెట్ ప్యాకెట్ సైజులో ఉన్న రేకు పెట్టెను బయటకు తీశాడు.

పెట్టె మూత తీసి అందులోని ప్లాన్ ని మడతలు విప్పాడు. బాస్ కళ్ళు పెద్దవైనాయ్. ఆత్రంగా ప్లాన్ ని అందుకుని చూడసాగాడు. అతడు మ్యాప్ తన చేతిలోకి రావటాన్ని నమ్మలేకుండా ఉన్నాడు.

మురుగన్ సుడిగాలిలా దూసుకువచ్చాడు ముందుకు. "దీనికోసం మా నాన్న తన ప్రాణాల్నే త్యాగంచేశాడు. నా బొందిలో ప్రాణం ఉన్నంతవరకూ దాన్ని సంరక్షించే బాధ్యత నామీద ఉంది" అన్నాడు ఆవేశంగా.

"మురుగన్! అవివేకంలో పడి ప్రాణాలు పోగొట్టుకో వద్దు! బ్రతికుంటే డబ్బు ఎలాగైనా సంపాదించుకోవచ్చు. ఆ డబ్బుకోసం ప్రాణాలు పోగొట్టుకోవడం అవివేకం!" అర్జునరావ్ మురుగన్ కి అడ్డం వచ్చాడు.

"అలా బుద్ధి చెప్పు! ఈ మ్యాప్ కోసమే నేను అహో

రాత్రాలు పరితపించి పోతున్నాను!కన్నన్!ఇక పద!మనం వచ్చిన పని పూర్తయింది. మనం జగాన్ని పొందాం!'' అంటూ బాస్ చిందులు త్రొక్కాడు, మ్యాప్‌ని మడిచి జేబులో పెట్టుకుంటూ.

బాస్ తలుపుని ఒక్క తన్నుతన్ని తెరిచాడు. మరు క్షణంలో బాస్, కన్నన్ ఇద్దరూ బయటకు దూసుకు పోయారు. మరికొద్ది నిముషాల్లో క్రింద కారు బయలుదేరిన మోత వినిపించింది అర్జునరావుకి.

8

''ఎంత పని చేశారు సార్ మీరు! మా నాన్న ఎంతో జాగ్రత్తగా కాపాడిన రహస్యాన్ని మీరు క్షణాలమీద వాళ్ళకందించేశారు గదా!'' ఉక్రోషంగా అంటూ అడిగాడు మురుగన్, అర్జునరావుకేసి చూస్తూ.

''నీకు తెలీదు మురుగన్! దాన్ని వాళ్ళ ముఖాన కొడితే వాళ్ళు ఇక మన జోలికి రారు. లేకపోతే మనల్ని వెంటాడుతూ అడుగడుగునా ప్రమాదభరితంగా తయారవుతారు!''

''ఇప్పుడు మాత్రం ఏం జరిగింది. వాళ్ళు నేరుగా ఆ గుప్తధనం ఉన్న చోటికి వెళతారు. హాయిగా దాన్ని స్వాధీనం చేసుకుని అనుభవిస్తారు. చనిపోయిన వ్యాపారస్తుని వీలునామా ప్రకారం అది నా తండ్రికి చెందాలి గదా. ఆయన పోయారు గనుక దానికి నేను వారసుణ్ని అవుతాను.''

''ఇప్పుడు మాత్రం మించిపోయినదేముంది? వాళ్ళకన్న ముందుగా మనం ఆ చోటికి వెళ్ళి దాన్ని మనం స్వాధీన పరుచుకుంటాం!'' అర్జునరావు గర్వంగా అన్నాడు.

మురుగన్ తెల్లబోయి అతడి ముఖంలోకి చూశాడు. అప్పటికీగాని అర్జునరావు ప్లాన్ అర్థం కాలేదు అతగాడికి.

"అంటే ఆ ప్లాన్ మరోటి మీ దగ్గర ఉన్నదన్న మాట!"

"కరెక్ట్! దాని నకలుని మన దగ్గర భద్రపరిచాను. రేపుదయం మన ఫ్రెండ్స్ వస్తారు. అందరం కలసి అండమాన్స్‌కి ప్రయాణమవుతాం! నీ ఆస్తిని నీకు అప్పజెప్పే బాధ్యత మాది. అర్థమయిందా?"

"మీకు ఎలా కృతజ్ఞతలు తెల్పుకోవాలో అర్థంకావటం లేదు సార్!" అంటూ అర్జునరావుని అభినందించాడు మురుగన్.

ఆ రాత్రి ఇద్దరూ నిద్రపోలేదు. సంతోషంగా కూర్చుని వైన్ త్రాగుతూ కబుర్లు చెప్పుకున్నారు.

మరునా డుదయం డాక్టర్ నారాయణన్ వకీలు వచ్చాడు.

"ఇంత చిన్న వయసులోనే పితృవియోగం కలగడం నాకూ చాల విచారకరంగా ఉంది బాబూ! కానీ అందరం విధి చేతిలో కీలుబొమ్మలం. ఇక అసలు విషయానికి వద్దాం. మీ నాన్నగారు బ్యాంక్‌లో ఇరవయ్ వేల రూపాయలు డిపాజిట్ చేశారు. ఇదిగో ప్యాస్‌బుక్. తన తదనంతరం మాత్రమే తన కుమారుడికి అందజేయాలని మాకు ఉత్తరువు. ఇదికాక మద్రాసులో అడయార్‌లో బంగళా ఒకటి కొన్నారు. దానిమీద నెలకు అయిదువందలు అద్దె వస్తుంది. ఇవిగో ఇంటి తాలూకు దస్తావేజులు."

"చాలా థ్యాంక్సండీ!" అన్నాడు మురుగన్ వాటిని అందుకుంటూ.

"ఇక నేను వచ్చినపని పూర్తయింది. నావల్ల ఏమైనా అవసరం ఉంటే నాకు జాబు వ్రాయండి!" అంటూ వకీలు వెళ్ళిపోయాడు.

ప్యాస్ బుక్ ఒక కవరులో ఉంచి సీలు వేయబడింది. మురుగన్ కవరు చించాడు. ప్యాస్ బుక్ తెరిచాడు. ఆ పుస్తకంలోంచి పెద్ద కాగితం క్రింద పడింది. ఆత్రంగా దాన్ని అందుకుని మడత విప్పాడు.

అది తన తండ్రి తన నుద్దేశించి వ్రాసిన ఉత్తరం. దాని చివర మరో మ్యాప్ లాంటిది గీయబడి ఉంది. అది అచ్చం బాస్ చేతికిపోయిన దానిలాగే ఉంది. ఆ ఉత్తరంలో నారాయణన్ తను ఎలాంటి పరిస్థితుల్లో బాస్ ని తప్పించుకుని పారిపోయి వచ్చిందీ వివరిస్తూ, తనకు వ్యాపారస్తుని ద్వారా సంక్రమించిన యావదాస్తినీ అండమాన్ దీవుల్లోని దుర్గమారణ్యం మధ్యలో ఉన్న త్రినేత్రుడి విగ్రహం క్రింద పదిలపరచాననీ, ఆ త్రినేత్రుడి శిథిలాలయానికి దారి మ్యాప్ లో ఇవ్వబడిందనీ వ్రాశాడు.

త్రినేత్రుడి ఆలయంలో ఆటవికులు సంవత్సరానికొకసారి అంటే మహాశివరాత్రి పర్వదినాన మాత్రమే వేడుకలు జరుపుతారనీ, మిగతా అప్పుడు ఆ గుడివేపుగా వచ్చేందుకు ప్రతివాళ్ళు జంకుతారనీ అందువల్లనే ఆ ప్రదేశాన్ని తన ధనం దాచేందుకు ఎన్నుకున్నాననీ వివరించాడు నారాయణన్.

అంతే కాదు. ఆ ఆలయం చుట్టుపట్ల అతి భయంకరులైన ఆదివాసులు నివసిస్తుంటారు. వాళ్ళ భయంవలన నాగరిక మానవులెవరూ ఆ చాయలకు పోరు.అప్పుడప్పుడు త్రినేత్రుడి విగ్రహంలోని అపూర్వ వజ్రాలకోసం ఆశపడి వచ్చిన వారు ఆటవికులకు విందు అయిపోతుంటారు.

ఆ ఉత్తరం చదివిన మురుగన్, అర్జునరావులు ఇంకా తమ మార్గం తేలికయిందని సంతోషించారు.

"ఇంకా ఆలస్యం ఎందుకు. మనం ఈరోజే బయలు

దేరదాం!" అన్నాడు మురుగన్.

"ఎక్కడికో ప్రయాణ సన్నాహంలో ఉన్నారే!" అంటూ అరుణరావు స్నేహితులు రఘురాం, కృష్ణయ్య గది లోపలకు వచ్చారు.

"రండి! అడబోయిన తీర్థం ఎదురైనట్లుగా మనం త్రినేత్రుడి నేత్రాలకోసం బయలుదేరుతున్నాం గదా! ఆ విగ్రహం క్రిందనే ఈ కుర్రవాడి తండ్రి ధనాన్నంతా పాతిపెట్టాడట! దాన్ని గూడ బయటికి తీసి ఆ ధనాన్ని ఈ కుర్రవాడికి అప్పగించాలి!" అరుణరావు తన స్నేహితులకు టూకీగా జరిగిన కథంతా చెప్పాడు.

"నాకీ సహాయం చేసినందుకు మీకు గూడ కొంత వాటా ఇస్తాను. అంతా నేను ఒక్కడ్నే మాత్రం ఏం చేసుకోను?" మురుగన్ ఉత్సాహంగా అందరి వంకా చూశాడు.

"నీ ఆస్తిని నీ కప్పగించాక నీవు దానం చేస్తావో, మాకు వాటా ఇస్తావో నీ ఇష్టం!" కృష్ణయ్య, మురుగన్ వంక నిశితంగా చూస్తూ అన్నాడు.

ఆ సాయంత్రం అంతా తమకు కావలసిన వస్తుసామగ్రి, పరంజామాను సేకరించటంలో గడిచిపోయింది వాళ్ళ నలుగురికీ. చిన్న సైజువి నాలుగు అడుగుల పలుగులూ, పారలూ గొడ్డళ్ళూ, త్రాటి మోకులూ, విటమిన్ టాబ్లెట్లూ, యాంటిబయాటిక్ మందులూ, దోమకాటుకి వాడే క్రీములూ, గార్బ్లెట్లూ అన్నీ సిద్ధం చేసుకున్నారు.

9

తెల్లవారుతూనే లాడ్జి ఖాళీచేసి నలుగురూ ప్లేన్‌లో తిరువేంద్రం హుటాహుటిగా చేరుకున్నారు.

తిరువేంద్రంనుంచి రైలుప్రయాణంచేసి హిందూ మహా

సముద్రతీరాన్ని చేరారు. అక్కడనుంచి స్టీమర్‌లో మూడు గంటలు ప్రయాణంచేసి అండమాన్స్ చేరేటప్పటికి రాత్రి బాగా పొద్దుపోయింది.

అర్జునరావు స్నేహితుడొకడు పోర్టులో ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు. అతడు అంత రాత్రిలోనూ వచ్చి వాళ్ళను 'రిసీవ్' చేసుకున్నాడు.

తెల్లవారుతూనే మోటార్ బోటులో అండమాన్ నుంచి సముద్రంలో బయలుదేరారు.

తాము దిగవలసిన దీవి రాంగానే బోటు డ్రైవర్‌కి అసలు ఛార్జీకన్న యెక్కువగా ఇచ్చారు. మళ్ళీ మరునాటి సాయంత్రానికి అదే తీరానికి లాంచీని తెచ్చి తమకోసం వేచివుండమని చెప్పారు. రాత్రి యెనిమిది గంటలవరకూ యెదురుచూడమన్నారు.

"మేం ఇక్కడ దిగినట్టుగా ఎవరన్నా అడిగినా చెప్ప వద్దు సుమా!" అని అతడ్ని హెచ్చరించారు.

"అలాగే సార్!" అంటూ అతడు సలాంచేసి వెళ్ళి పోయాడు.

సముద్రపు ఒడ్డుదాటి చెట్లమాటుకు వచ్చిన తర్వాత అందరూ చదునైన చోటు చూసుకుని కూర్చున్నారు. పోలిథీన్ సంచీ తెరచి టిఫిన్ తిని, ప్లాస్కులోని టీ త్రాగేశారు.

"ఫ్రెండ్స్! రేపు సాయంత్రందాకా మనకు టీ కాఫీలు దొరకవు. కనుక ఇప్పుడే కడుపారా త్రాగండి!" అంటూ నవ్వాడు అర్జునరావు.

మిగతావాళ్ళు అతడితో శృతి కలిపారు.

టిఫిన్ తిని టీ త్రాగడం అయాక, తాము ఎటుగా పోవాలో నిర్ణయించేందుకు మ్యాప్‌ని తీసి చూశారు.

'దిక్సూచి' ని నేలమీద ఉంచి, ఏ దిక్కుగా తాము ప్రయాణం కావల్సివుందో తేల్చుకున్నారు.

"మనం వీలైనంత త్వరగా కదలాలి ఇక్కడ్నుంచి. అంతేకాదు, మనం యెంత వేగంగా గమ్యం చేరుకుంటే అంతమంచిది. ఎందుకంటే ఈ ప్రదేశానికే బాస్ గూడ ఈపాటికి ప్రయాణమై ఉంటాడు. మనం ప్లేన్ లో రావటం వల్ల ముందుగా ఇక్కడకు చేరగలిగాను నే నా అభిప్రాయం" అర్జునరావు అందరివంకా చూస్తూ అన్నాడు.

"బాస్ అత్యుతగా వస్తూండాలి ఈపాటికి. ఏదిఏమైనా మనం ముందుగా అనుకున్నంత తేలిక కాదు ఈ వ్యవహారం. మనతో పోటీగా, "బాస్" వస్తున్నాడు. అతడో, మనమో, ఈ ఇద్దరిలో ఒకవర్గం మాత్రమే ఆ నిధిని చేజిక్కించుకోగలం. ప్రాణాలకు సైతం తెగించి మనం ఈ పనికి దిగామని అందరూ మరోసారి గుర్తుతెచ్చుకోవటం మంచిది" రఘురాం అందరిలోనూ ఆవేశాన్ని రగిలించాడు.

"నాకు నా ప్రాణాలమీది తీపికన్న, నిధి మీద నే ఆసక్తి యెక్కువ" అన్నాడు మురుగన్. "అతడి గుప్త ధనంలో వజ్రాలూ, రత్నాలతో పొదగబడిన కత్తులూ, ఇతర విలువగల వస్తువులున్నయ్. నా చిన్నప్పుడు వ్యాపారస్తుని ఇంట్లో చూసిన గుర్తు ఇప్పటికి జ్ఞప్తికి వస్తున్నది."

"బాస్ ఒక్కడుగాని లేదా అతడి ముఠాతోగాని వస్తే అతడ్ని తేలిగ్గా యెదుర్కొని హతమార్చగలం. కాని అతడీ ప్రాంతాల వ్యక్తి అవటంవలన, ప్రభుత్వంతో తన పలుకుబడిని వినియోగించి, పోలీసు బలగాన్ని మనమీద తోలితే మనపని ఇరకాటంలో పడుతుంది" కృష్ణయ్య తన అనుమానాన్ని వెలిబుచ్చాడు.

"అసలు మనం వాడికన్న ముందుగానే ఇంతదూరం వచ్చామని వాడికి తెలిస్తేనేగదా, మనల్ని పట్టుకునేందుకు వాడు ప్రభుత్వ సాయం కోరేది" అర్జునరావు బదులు చెప్పాడు.

ఆకాశంలో నల్లని మేఘాలు కమ్ముకుంటున్నయ్. చెట్లు దట్టంగా పెరిగి ఉండటం మూలాన్ని నేలమీదకు సరిగా వెలుగు ఆనటంలేదు.

"వాన వచ్చేట్టుంది" రఘురాం ఆకాశంవంక చూస్తూ అన్నాడు.

కాని ఎవరూ అతడి మాటలు పట్టించుకోలేదు. తమ లగేజీని సమానంగా పంచుకుని సంచుల్లో మూటకట్టుకుని భుజాలకు తగిలించుకున్నారు. నలుగురి చేతుల్లో తుపాకు లున్నయ్. అర్జునరావుదగ్గర జేబులో రివాల్వర్ గూడవుంది. కృష్ణయ్య మొలకు కత్తి వ్రేలాడుతోంది.

మిత్రబృందం ముందుకు సాగింది. అర్జునరావు ముందూ, తర్వాత మురుగన్, అతని వెనుకగా రఘురాం, కృష్ణ య్యలూ నడుస్తున్నారు.

రాత్రయేదాకా నడవటం, ఆ తర్వాత అడవిలోనే మజలీ వేయాలనీ, తెల్లవారిన తర్వాత తమ ప్రయాణం కొనసాగించాలనీ అర్జునరావు ఆలోచన.

దోవ అంతటా గడ్డి దట్టంగా పెరిగింది. తీగెల చెట్లు తాలూకు లతలు దట్టంగా అల్లుకుని ఉన్నయ్. కొన్ని చోట్ల ఆ తీగెలను ఛేధించి ముందుకు పోవాల్సి వస్తున్నది.

అక్కడి చెట్లనుగానీ, మోకల్లావున్న తీగచెట్లనుగానీ వేటినీ చేతితో తాకద్దని హెచ్చరించాడు అర్జునరావు. రక్కసి వృక్షాలుంటాయనీ, అవి జంతువుల్నీ మనుషుల్నీ సైతం, వాళ్ళ రక్తాన్ని వాసనపట్టి పెనవేసుకుని భక్షిస్తా యనీ వివరించాడు.

ఏదైనా తీగను అడ్డం తొలగించాలంటే గొడ్డలి తీసుకుని దానితో నరకటంగానీ, లేదా ప్రక్కకు నెట్టటంగాని చేస్తున్నారు.

ముందుకు నడుస్తున్నవాడల్లా అర్జునరావు హఠాత్తుగా ఆగిపోయాడు. తన రెండు చేతులూ జాపి, తన వెనుక వస్తున్న వారిని ఆటంకపరిచాడు.

"ఏం జరిగింది?" అని ప్రశ్నించాడు మురుగన్.

అర్జునరావు మాట్లాడలేదు. అతడి దృష్టి ఎక్కడకు సారించిందో అటుగా చూశారు మిగతావాళ్ళు.

అక్కడ పెద్ద కొండచిలువ దారికి అడ్డంగా పడుకుని ఉంది. అది సుమారు పదిహేనడుగుల పొడవు ఉంటుంది. దాని తల పొదల్లో ఉంది. దాని నోట్లో ఏదో చిన్నసైజు జంతువు గిజగిజకొట్టుకుంటున్నది.

"దాన్ని తాకకుండా దాటి వచ్చేయండి త్వరగా!" అని గొణిగాడు అర్జునరావు.

నలుగురు అతిజాగ్రత్తగా పెద్ద దుంగలా దోవకు అడ్డంగా పడివున్న కొండచిలువను దాటి ముందుకు వేగంగా పరుగెత్తారు.

"దాని నోట్లో ఏదో జంతువు, బహుశా కుందేలుగాని లేక నక్కగాని అయివుండచ్చు, అది గిలగిల కొట్టుకుంటోంది" మురుగన్ వివరించాడు.

"అవును! దాని నోటికి ఏదో ఆహారం దొరకబట్టే మనం బ్రతికిపోయాం. లేకపోతే మనలో ఒకరిని బలితీసుకునేది" అర్జునరావు నవ్వాడు గలగల.

"గు ప్తధనంలో వాటాదారుడు ఒకడు తగ్గేవాడు కదూ?" కృష్ణయ్య నవ్వుతూ అన్నాడు.

"కృష్ణయ్యా! ఏమిటా మాటలు?" అర్జునరావు కసిరాడు.

మురుగన్, రఘురాం ఇద్దరూ అనుమానంగా చూశారు అతడివైపు.

10

"ఇక్కడ కొండచిలువలు బాగా ఎక్కువగా ఉండేలా ఉన్నాయే!" అన్నాడు అర్జునరావు టాపిక్ మారుస్తూ.

"అలాగే కనబడుతోంది. లేకపోతే ఇందాక మనం చూసిన చిలువ యెంత పెద్దది. నా జీవితంలో అంత పెద్ద పాముని చూడలేదు" మురుగన్ ఆశ్చర్యాన్ని వెలిబుచ్చాడు.

"ఓస్! ఇదో పెద్ద లెక్కా? ఈ చిలువ మహా ఉంటే పదిహేను అడుగుల పొడవు ఉండచ్చు! నేను ఇరవై అడుగుల కొండచిలువను కూడ చూశాను," గర్వంగా చెప్పాడు రఘురాం.

"ఏం చేశారు మీరు అప్పుడు?" ఆసక్తిగా అడిగాడు మురుగన్.

"నేను చూసింది చనిపోయినదాన్ని!"

అందరూ నవ్వారు.

"కనుకనే నీవు బ్రతికిపోయావ్!" కృష్ణయ్య అన్న మాటలకు అందరూ మరోసారి నవ్వారు.

సన్నగా తుప్పర ప్రారంభమైంది. నలుగురు ఒక చెట్టు క్రింద ఆగారు, అలుపు తీర్చుకోవడానికి.

అంతలోనే వారికి దడదడమని శబ్దం విన్పించింది.

"ఇదేమిటి? ఉరుములు కూడ లేవే! వాన కూడ సన్నగానే వస్తున్నది. ఈ శబ్దం ఎక్కడిది?" మురుగన్ భయంగా అన్నాడు.

అందరూ ఆ శబ్దం వచ్చిన వేపు చూశారు. చెట్ల కొమ్మల్ని విరిచేస్తూ, చిన్న చిన్న చెట్లను త్రొక్కివేస్తూ

నాలుగు మదపు టేనుగులు కనుపించినయ్.

వాటివల్ల తమకు మరణం తప్పదని అందరూ ప్రాణాలు బిగబట్టుకుని చాటుగా నిలబడ్డారు.

వీళ్ళ అదృష్టం బాగుండి ఏనుగులు వీళ్ళున్న దిశగా రాలేదు. ఒక ప్రక్కనుంచి వచ్చిన మదపు టేనుగులు మరో దిక్కుగా ఆగం చేసుకుంటూ వెళ్ళిపోయినయ్.

"ఆ కొండచిలువ ఈ ఏనుగుల్లో ఒకదాన్ని పట్టుకుంటే, ఏది గెలుస్తుందంటారు?" మురుగన్ చిన్న పిల్లాడిలా అడిగాడు.

"గుప్తనిధిని చేజిక్కించుకున్నాక మేం నిన్నిక్కడే వదలివెడతాం. ఏది గెలుస్తుందో కళ్ళారా చూసి మరీ వద్దువుగాని నీవు" అన్నాడు కృష్ణయ్య.

"కృష్ణయ్యా! నీ నోటివెంట ఒక్కమాట కూడ సవ్యంగా రాదుగదా! వెధవ మాటలూ నీవూను!" కసురుకున్నాడు అర్జునరావు మళ్ళీ.

"ఒక ప్రక్క కొండ చిలువలూ, మరో ప్రక్క మదపు టేనుగులు, ఇంకా లోపలకు పోయే కొద్దీ ఇంకా ఏ భయంకర మృగాలను చూడాల్సి వస్తుందో!" రఘురాం బిక్కుబిక్కుమంటూ అడిగాడు.

"ఈ ప్రమాదాల మధ్య మనం ఈ రాత్రికి ఎక్కడని మకాం వేయగలం?" మురుగన్ తన భయాన్ని వ్యక్తం చేశాడు.

"అసలు మజిలీ వెయ్యాక పోతేనేం? ఇలాగే రాత్రంతా ముందుకు సాగిపోతూనే వుందాం. ఎందుకంటే, ఒకవేళ 'బాస్' ఈ రోజు సాయంత్రం ఈ దీవిలో దిగినా, ఈ వానలో, ఈ రాత్రివేళ రావటానికి ప్రయిత్నించడని నా ఉద్దేశ్యం" అర్జునరావు తన ఊహను బయటపెట్టాడు.

"అదీ నిజమే! తెల్లారినాక తీరిగ్గా, పెళ్ళి కొడుకులా నిదానంగా వెళ్దాంలే అనుకుంటూంటాడు వాడు! తీరంలో మజిలీ చేసి 'నిధి' గురించి కలలుగంటూ వుంటాడు. ఈ అపూర్వ అవకాశాన్ని మనం సద్వినియోగం చేసుకోవాలి!" రఘురాం అతడ్ని బలపరచాడు.

మురుగన్, కృష్ణయ్య మౌనంగా వుండిపోయారు.

"మాట్లాడరేం! మీరేమంటారు? రాత్రల్లా నడవగల ఓపిక ఉందా మీకు?" వాళ్ళిద్దరి వంకా చూస్తూ అడిగాడు అప్పనరావు.

"మీరెలా చెబితే అలానే!" అన్నారిద్దరు తల లూపుతూ.

వాన పడుతున్నా లక్ష్యపెట్టకుండా నడవసాగారు అందరూ. రెయిన్ కోట్లు తొడుక్కుని, తలకు టోపీలు తగిలించుకున్నారు. టార్చిలైట్ల వెలుగుని నేల బారుగా మాత్రమే ప్రసరిస్తూ, దోవ చూసుకుంటూ మౌనంగా పోతున్నారు.

చీకటి పడేకొద్దీ దోమల బాధ ఎక్కువైంది. చిత్తడి నేలల్లోనూ, నీళ్ళగుంటల మీద తేనెటీగ ప్రమాణంలో దోమలున్నాయ్. అవి కరిస్తే, కరిచినచోటనుంచి నెత్తురు గూడ కారేలా ఉన్నాయ్ వాటి కాటు.

ఒక్క నిముషం ఆగి, అందరూ చేతులకూ, మెడ మీదా, ముఖానికీ క్రీమ్ రాసుకున్నారు.

11

"అదుగో శిథిలాలయం!" అరిచాడు రఘురాం.

అందరూ అతడు చూపించిన వేపుగా చూశారు. దూరంగా చెట్లమధ్యగా సగం కూలిపోయిన గోడలు కనుపించాయి.

మురుగన్ వాటివంక చూస్తూ "ఇది శిథిలాలయం కాదు. చనిపోయిన సింహాళ వ్యాపారస్థుని బంగళా అది. దాన్ని ఎవరో పడగొట్టేశారు. బహుశా "బాస్" గుప్తధనం అక్కడ దాచిపెట్టబడిందేమోనని అనుమానంతో దాన్ని శిథిలంచేసి ఉంటాడు" మురుగన్ వివరించాడు.

మ్యాప్ తీశాడు అర్జునరావు. అప్పటికి వాన పూర్తిగా తగ్గిపోయింది. మబ్బులు విడిపోయాయి. ఆకాశంలో తారకలు, మానవుని ఆశల్లా, మెరుస్తున్నయ్.

"ఈ బంగళానుంచి ఇక కొద్ది దూరమే ఉంది త్రినేత్రుడి ఆలయం. బహుశా గంటా, రెండు గంటల్లో మనం అక్కడికి చేరగలం!" అర్జునరావు మ్యాప్‌లోకి చూస్తూ చెప్పాడు.

అందరి ఆనందానికీ అంతులేదు. ఒకరినొకరు అభినందించుకున్నారు.

"ఈ పాడుబడ్డ బంగళాలో కాస్సేపు తలదాచుకుందామా?" అని అడిగాడు కృష్ణయ్య.

"వద్దు! ఇలానే ముందుకు సాగిపోయి త్రినేత్రుడి ఆలయాన్ని చేరుకోవాలి. తెల్లవారంగానే త్రినేత్రుడిని పెకలించి, మధ్యాహ్నానికల్లా తిరుగు ప్రయాణం అవాలి మనం!" అర్జునరావు కంఠంలో దృఢ నిశ్చయం ప్రతిధ్వనించింది.

"ఊరికే చేతులు ముడుచుకుని కూర్చునేకన్నా నిదానంగానైనా సాగిపోతూ ఉండటమే మంచిది!" రఘురాం తన అభిప్రాయాన్ని వెలిబుచ్చాడు.

"ఓ కే!" అంటూ మిగతా ముగ్గురూ తలలూపారు.

వెనుకటి అంతటి వేగం లేకపోయినా, నలుగురూ ప్రతి అంగుళం నేలను పరిక్షించుకుంటూ అడుగులు వేస్తున్నారు నిదానంగా.

నీటి గుంటల్లోని గోండ్రుకప్పలు బెకబెకమని అరుస్తున్నాయ్. కీచురాళ్ళు అంతంలేని పాటలా రొదపెడుతున్నాయ్. చెట్లమధ్యగా మినుకు మినుకుమంటూ మిణుగురులు తిరుగాడుతున్నాయ్. దోమల సంగతి సరేసరి! ఎక్కడ అవకాశం దొరుకుతుందా, మనిషిరక్తం రుచి చూద్దామని వాళ్ళ చుట్టూ తిరుగాడుతూ, క్రీమ్ వాసనకు వెనక్కు తగ్గుతున్నయ్.

మళ్ళీ కుండపోతగా వాన ప్రారంభమైంది. తాము ఊహించినంత తేలికగా లేదు ఈ సాహసయాత్ర. అందరూ ప్రాణాలకు తెగించే బయలుదేరినా, ఈ వాతావరణం, కటిక చీకటి, కుంభవృష్టి, క్రూర మృగాలూ_ ఈ వాతావరణం ఎటువంటి ధైర్యశాలికయినా భయం గొల్పేలా వుంది, అనుకున్నాడు అర్జునరావ్.

ఎడారిలో ఒయాసిస్సులాగా, దట్టంగా ఉన్న చెట్ల మధ్య పెద్ద ఖాళీ జాగా కనుపించింది. ఆ ఖాళీ స్థలంలో చిన్న మేదర గుడిసెల్లాంటివి పది గుడిసెలున్నయ్.

అర్జునరావు వెనక్కు అడుగువేశాడు. "అవి ఇక్కడి ఆటవికులవి అయి ఉంటయ్. మనం వారి కంటబడడం క్షేమంకాదు. ఎందుకైనా మంచిది, వాళ్ల ఇళ్లను తప్పించి పోవటం నయం!" అన్నాడు.

రఘురాం అక్కడున్న చెట్టుఎక్కి చూశాడు. వాళ్ల గుడిసెలున్న వైపూ తూర్పుగా చెట్లమధ్యగా ఖాళీ కనబడుతోంది. ఆ వైపుగా మైదానం ఆవలకు పోవటానికి నిశ్చయించుకున్నారు. నిజానికి గుడిసెల్లో మానవసంచారం ఉన్నట్టులేదు. బహుశా అందులోని ఆటవికులు మరో దీవికి వేటాడ్డానికి వెళ్ళివుండచ్చు. అయినా ముందుజాగ్రత్త కోసం వాళ్ల ఇళ్లను తప్పించి, పోవడానికి నిశ్చయించుకున్నారు.

అగమైలు నడిచాక వారికి ముందు దోవ కనుపించలేదు. పచ్చగడ్డి, రెల్లుదుబ్బులూ దట్టంగా అయిదారు అడుగుల ఎత్తున పెరిగి, మార్గాన్ని మూసివేసినయ్.

అర్జునరావు వాచీ చూసుకున్నాడు. రాత్రి మూడు గంటలు దాటింది.

“ఈ చీకటిలో మనం మార్గం తప్పామంటే మళ్ళీ కలుసుకోవటం కష్టం! ఇంక తెల్లవారటానికి అట్టే వ్యవధి లేదు. అందాకా మనం ఇక్కడే ఆగి నిరీక్షించటం మంచిది” అన్నాడు.

ఒక చెట్టుక్రిందుగా ఉన్న పెద్దరాయిమీద కూలబడ్డారు అందరూ. మురుగన్ బాగా అలిసిపోయాడేమో, కూర్చుంటూనే చెట్టుకు ఆనుకుని నిద్రలోకి జారుకున్నాడు.

12

తూర్పు రేఖలు తెల్లబారినయ్. చెట్లమీద పక్షులు మేల్కొని కిలకిలారావాలు చేస్తున్నయ్. ఒక గంట నిద్ర తీశాక మురుగన్ నూతనోత్సాహంతో బయలుదేరాడు.

రెల్లు దుబ్బుల మధ్యగా సన్నని దోవపోతున్నది. ఆదారంటే నడిచి గడ్డిదుబ్బుల్ని దాటి ముందుకు వచ్చేశారు.

అంతలోనే వాళ్ళకు మళ్లి ఏవో జంతువులు హడావిడిగా పరుగెత్తుకు వస్తున్నట్టుగా, నేలమీద విరిగి పడిపోయిన చెట్లకొమ్మలు త్రొక్కేస్తున్న అలికిడి విన వచ్చింది.

మళ్ళీ ఏనుగల మందకాదుగదా అనుకుని ఒక ప్రక్కగా ఒదిగి నిల్చున్నారు నలుగురూ.

చెట్ల గుంపుల్లోంచి దున్నపోతులు పదో, పన్నెండో పరుగెత్తుకు వస్తున్నయ్.

“అవి ఈ ఆటవికులకు చెందినవి అయి ఉంటయ్. వాటికి పెద్ద పులి కనిపించి ఉండాలి. అందుకే భయంతో దిక్కు

తోచకుండా పారిపోతున్నయ్'' మురుగన్ చెప్పాడు.

''పాములూ, కొండచిలువలా, మదపుటేనుగులూ, ఎనుములూ; ఇకపైన పులులు గూడానా! భగవాన్! ఎటువంటి ప్రదేశంలో వచ్చి పడ్డాం!'' అని నిట్టూర్చాడు రఘురాం.

''భయపడకు. ప్రమాదభరితమైన ప్రదేశం దాటి వచ్చేశాం. ఇకపైన ఇంత భయంకరంగా ఉండదులే!'' అర్జునరావు హామీ ఇచ్చాడు.

దున్నపోతుల మంద దాటిపోయాక, మళ్ళీ నడక సాగించారు. సూర్యుడు లేతగా, ఎర్రగా, తూర్పుదిక్కున దర్శనం ఇచ్చాడు.

చెట్లమధ్యగా కొండరాళ్ళతో గోడలాగ కనబడింది. ఇంకేం రఘురాం ఎగిరి గంతేశాడు.

''అదుగో శిథిలాలయం!'' అని అరిచాడు.

నలుగురూ ఒకరితో ఒకరు పోటీలుపడి పరుగెత్తారు ఆ చోటికి. అది పురాతన దేవాలయం. పూజా పునస్కారాలు వున్నట్టులేవు. పాడుపడిపోయినదానిలా వుంది.

ఆ గుడికి తలుపులు లేవు. నేరుగా లోపలకు వెళ్ళారు. ప్రహారీగోడ దాటంగానే రాతికట్టడం వచ్చింది. ఆ గది మధ్యగా ఎత్తైన అరుగువుంది. అరుగుమీద ఒక విగ్రహం బంగారు ఛాయలో మెరిసిపోతున్నది.

ఎవరో మహాపురుషుడు బాచిపట్టు వేసుకుని కూర్చున్నాడు ధ్యానముద్రలో. కళ్ళు అరమోడ్పులుగా వాలి వున్నయ్. తలమీద కిరీటంలో ఎర్రని రాయి కళ్ళకు మిరుమిట్లు గొల్పుతోంది. ఆ విగ్రహం బుద్ధదేవుడిదో, పరమ శివుడిదో ఎవరికీ అర్థం కాలేదు. అయినా అందరూ భక్తితో నమస్కరించారు.

"ఇది త్రినేత్రుడి ఆలయం కాదు. మరింకేదో ఆలయం. మనం పటం చూడాలి!" అంటూ అర్జునరావు మ్యాప్ విప్పి చూశాడు.

అందులో ఈ గుడికూడ గుర్తించబడి ఉంది. కాని తాము వెళ్లవలసిన నిర్ణీత మార్గంనుంచి రెండుమైళ్ళు ఇవతలకు వచ్చేశారని తెలుస్తోంది. ఎందుకంటే తమ నిర్ణీత మార్గంలో ఈ గుడి తగలదు.

"చూశారా! మనం ఎంత జాగ్రత్తగా వచ్చినా కొంచెంగా తప్పిపోయాం! అయినా ఫరవాలేదు. మనం కేవలం రెండుమైళ్లు మాత్రమే ఇవతలగా వచ్చాం. పగటి పూట గనుక ఇంకా వేగంగా నడిచి ఉదయం పదిగంటలలోగానే అక్కడికి చేరుకోగలం!" అని ఉషారిచ్చాడు అర్జునరావు.

"ఇంకా ఆలస్యం ఎందుకు? నడవండి!" అన్నాడు రఘురాం తన లగేజీని బుజానికి తగిలించుకొని వెను దిరుగుతూ.

"ఆగండి! ఒక్క నిముషం!" అంటూ కృష్ణయ్య విగ్రహం వేపుగా అడుగువేశాడు. రాత్రంతా వాన కురవటం మూలాన్ని విగ్రహం చుట్టూ గచ్చునేల మీద, పాదాలు మునిగేలోతున నీళ్లు నిలిచినయ్.

గమ్‌బూట్స్‌తో నీళ్లలో చప్పుడు చేసుకుంటూ దిగాడు కృష్ణయ్య.

"కృష్ణయ్యా! ఏమిటి నీవు చేసేపని?" అర్జునరావు అరిచాడు.

"ఈ నిర్జనవనంలో ఈ కాంచన విగ్రహం ఎందుకు, అడివిగాచిన వెన్నెలలా. దీన్ని మన సాహసయాత్రకు గుర్తుగా నేను తెచ్చుకుంటాను!" అన్నాడు కృష్ణయ్య.

అతడి కళ్లలోని దురాశను తేలిగ్గా పసిగట్టాడు అర్జునరావు. తను కాదంటే అక్కడికక్కడ భేదాభిప్రాయాలు వస్తాయి. నలుగురిలో చీలికలు వస్తవి. ఇటువంటి పరిస్థితుల్లో ఏమాత్రం పేచీలు వచ్చినా అవి పెరిగి పెద్దవయి ప్రాణాల్ని బలి తీసుకుంటాయి కనుక తను ఓర్పుగా, తెలివిగా వ్యవహరించాలి.

అందుకే అర్జునరావు మళ్ళీ అభ్యంతరం చెప్పలేక పోయాడు. మురుగన్, రఘురాం ఇద్దరూ అర్జునరావు ఎంత చెబితే అంత! ఇక కృష్ణయ్యకి అభ్యంతరం చెప్పేవారు లేకపోయారు.

విగ్రహం చాల బరువుగా ఉంది. అయినా తన మూటను రఘురాం చేతికిచ్చి ఆ విగ్రహాన్ని బుజానికెత్తుకున్నాడు.

"ఇది బంగారు విగ్రహమేనంటావా?" రఘురాం అనుమానంగా అడిగాడు.

"అందుకు సందేహం లేదు! ఈ ఆటవికులకు బంగారం విలువ ఏం తెలుసు?" కృష్ణయ్య సమర్థించుకున్నాడు.

"ఒకవేళ బంగారుది అయినా కాకపోయినా, దీన్ని ఏ మ్యూజియంకో లేదా పురాతన విగ్రహాలుకొనే వారికో అమ్మితే బంగారం ధరకన్న ఎక్కువే గిట్టుబాటు అవుతుంది!" అన్నాడు మురుగన్.

"మంచి అయిడియా!" అని మురుగన్‌ని మెచ్చుకున్నాడు, కృష్ణయ్య.

దోవ వెంబడే పోతుంటే, కృష్ణయ్య బుజాన ఉన్న లోహవిగ్రహం మీద సూర్యుని కిరణాలుపడి మెరిసి పోతున్నది.

"కృష్ణయ్యా! ఆ విగ్రహాన్ని మన దగ్గరున్న సంచీలో పెట్టి తీసుకుపోవటం మంచిది. ఈ కాంతి ఎవరికైనా ఆట

వికల్ని ఇట్టే పట్టిచ్చేస్తుంది. ఇక్కడి ఆటవికులు తాము ఆరాధించే విగ్రహాన్ని ఎత్తుకుపోతున్నారని తెలిస్తే ఇంకేమైనా ఉందా?" అగసరావు సూచించాడు.

కృష్ణయ్య విగ్రహాన్ని ఖాళీ సంచీలో ఉంచి, దాని మూతి బిగించి కట్టి, ఆ మూటను భుజానికెత్తుకున్నాడు.

13

రాత్రిపూట వానలో ప్రయాణంలో వారికి అట్టే శ్రమ తెలియలేదు. సూర్యుడు పైకెగబ్రాకేకొద్దీ వారికి అధికంగా చెమటలు కారుతున్నయ్. కృష్ణయ్య అయితే విగ్రహాన్ని మోయలేక, చెమటలు కక్కుతూ, ఆయాసపడుతున్నాడు.

'దీన్ని మోయటానికి మనకు ఏదైనా జంతువు దొరికితే బాగుండును' అనుకున్నాడు మనసులో.

మరో నాలుగు గజాలు వెళ్ళేసరికి అడవిలో ఒంటరిగా మేస్తూ దున్నపోతు కనుపించింది.

"దాన్ని బంధిస్తే, మన సామాన్లు దాని వీపుమీద వేయచ్చు. మనం ఇంకా త్వరగా నడవగలుగుతాం!" అన్నాడు కృష్ణయ్య.

"నిజమే! అది మచ్చిక అయిన దానిలాగే కనుపిస్తున్నది కూడా!" మురుగన్ దానివంక చూస్తూ అన్నాడు.

మరుక్షణంలో త్రాళ్ళతో ఉచ్చులు వేసి దాన్ని బంధించారు. కృష్ణయ్య తన వీపున మోస్తున్న సంచీని, మురుగన్ లగేజీ సంచిని రెండు సంచుల్నీ దున్నపోతు వీపుమీద వేసి అవి పడిపోకుండా, త్రాళ్ళతో గట్టిగా పెనవేశాడు.

దున్నపోతు మెడ పలుపు పట్టుకుని నడవసాగాడు కృష్ణయ్య. భుజాన బరువు లేకపోవడంతో మురుగన్ తేలికగా గంతులు వేస్తూ నడుస్తున్నాడు. అతడి చిన్నతనపు చేష్టల్ని చూస్తూ, నవ్వుకుంటూ, తమ అలసటని మరిచి నడుస్తున్నారు మిగతా ముగ్గురూ.

చెట్లచాటునుంచి పెద్దపులి గాండ్రించింది. నలుగురూ కంగారుగా చూశారు. అతి చేరువలో పెద్దపులి కనుపించింది. తుపాకిని గురిపెట్టి కాల్చే వ్యవధి లేదు.

"అందరూ చెట్లెక్కండి!" అని అరిచాడు అర్జునరావు. మరుక్షణంలో నలుగురూ తలా ఒక దిక్కుగా, ఎదురుగా కనుపించిన చెట్టుమీదికి ఎక్కి కూర్చున్నారు.

పెద్దపులి చూపంతా దున్నపోతుమీదేవుంది. మరోసారి పెద్దగా గాండ్రించింది అది. దున్నపోతు బెదిరిపోయి పరుగు లంకించుకుంది. పులి దాని వెనుకే పరుగెత్తుతోంది.

చెట్టుమీద కూర్చున్న కృష్ణయ్య "అయ్యో! నా విగ్రహం! నా విగ్రహం!" అని గగ్గోలు పెట్టాడు.

కనురెప్పపాటులో చెట్టుమీదనుంచి రఘురాం క్రిందకు దూకాడు. అతడూ పులి వెనుకనే పరుగెత్తసాగాడు.

"అరె! వాడికేం మతిపోలేదుగదా? లేకపోతే పులి వెనుకనే పరుగెత్తుతాడా?" మురుగన్ భయ భయంగా అన్నాడు.

అంతలోనే మరో ఘోరం జరిగిపోయింది. దున్నపోతు మీది సంచులు క్రిందపడిపోయాయి. వీపుమీద బరువు తగ్గడంతో దున్నపోతు మరింత వేగంగా పరుగెత్తగలిగింది. దాన్ని తరుముతున్న పెద్దపులి విగ్రహానికి కొట్టుకుని పడిపోయింది.

కోపంగా మరోసారి గాండ్రించి లేవబోతున్న పులి దృష్టి తన వెనుకనే వస్తున్న రఘురాం మీద పడింది. అర్జునరావు తుపాకి కాల్చాలని చూశాడు కాని, చాలా దూరంలో ఉండటంవలన అది వీల్లేకపోయింది.

పులి ఒక్క ఎగురులో రఘురాంని అందుకుంది. ఎన్నాళ్లో వియోగాన్ని పొందిన ప్రేయసి కవుగలింతలా, పెద్దపులి

ముందుకాళ్ళు రెండూ రఘురాం రెండు బుజాలమీద ఆని నయ్. వెనుక కాళ్ళమీద నిలబడిన పులి తన తలను కొద్దిగా ప్రక్కకు వంచి, నోరు తెరచి, రఘురాం పీకను కొరికి వేసింది.

రఘురాం నేలకూలాడు. అతడితోపాటు పులికూడ క్రింద పడిపోయింది. అయినా అది తన ఫలహారాన్ని వదల లేదు. ఆ శవాన్ని ఈడ్చుకుంటూ వెళ్ళి అడవిలో మాయ మయింది.

అర్జునరావు, మురుగన్, కృష్ణయ్యలకు నోటివెంటమాట రాలేదు. కొద్దిక్షణాలసేపు నిశ్చేష్టులై పోయారు.

పెద్దపులి వెళ్ళిపోయిందని రూఢి చేసుకుని ముందుగా అర్జునరావు దిగాడు. అతడి తర్వాత మురుగన్, కృష్ణ య్యలు అతడ్ని కలిశారు.

"ఏదీ ఆ విగ్రహం!" అన్నాడు కృష్ణయ్య.

"చాల్లే ఇక నోరు మూసుకో! ఆ విగ్రహం మూలాన్నే ఇంత అనర్థం వాటిల్లింది. సూర్యుడు నడినెత్తిమీదకు రాక ముందే మనం గమ్యం చేరుకోవాలి. లేకపోతే సాయం త్రానికి మళ్ళీ తీరం చేరలేం, అడుగడుగునా వాటిల్లే ఆప దల్ని తప్పుకుని. ఈ రోజు సాయంత్రమే మోటార్ బోట్ ని మనకోసం రమ్మని చెప్పాం! గుర్తుందా?" అర్జునరావులో ఓర్పు చచ్చిపోయింది. కోపంగా అరిచాడు కృష్ణయ్యవంక చూస్తూ.

కృష్ణయ్య గుర్రుగా అతడివంక చూశాడు. మనిషినే మింగివేసేటంతటి కోపం వచ్చింది. కానీ తమాయించు కున్నాడు.

అందరూ విచారంగా, మౌనంగా నడుస్తున్నారు. అర్జున రావులో సైతం, బయలుదేరేటప్పటి ఉత్సాహం ఇప్పుడు లేదు.

సూర్యభగవానుడు నడినెత్తిమీదకు చేరుకుంటున్నాడు. ముగ్గురూ ఒకచోట ఆగిపోయారు. వారు ఒక పెద్ద కాలవ గట్టుమీద నిలబడి వున్నారు.

"మన ప్లానులో ఈ కాలువ చూసినట్టు లేదే! మనం దారితప్పలేదుగదా?" అర్జునరావు అనుమానంగా చూశాడు. తన జేబులోని ప్లాన్‌ని తీశాడు.

"అదుగో అందులో త్రినేత్రుడి ఆలయంముందు బ్రిడ్జి బొమ్మ వేసివుంది. బహుశా ఆ వంతెన ఈ పాటికి కూలి పోయి ఉంటుందేమో!" మురుగన్ మ్యాప్‌లోకి చూస్తూ అన్నాడు.

"ఈ కాలవ ఎంత లోతుందో ఏమో! చూద్దాం!" అంటూ దాపులనే ఉన్న చెట్టుకొమ్మ నొక దాన్ని విరిచి నీళ్ళల్లోకి పొడిచి చూశాడు కృష్ణయ్య.

నాలుగడుగుల కొమ్మని నీళ్ళలో ముంచినా అడుగు తగలేదు.

"కాలువ ఒడ్డు వెంబడే కొంత దూరం ఎగువకు పోదాం! ఎక్కడైనా లోతు తక్కువగా ఉంటుందేమో ప్రయత్నించి చూద్దాం!" అర్జునరావు సూచనకు తలకాయ లూపారు మురుగన్, కృష్ణయ్యలిద్దరూ.

మురుగన్ మనసులో కృష్ణయ్య తమ ప్రయాణం మొదలులో అన్నమాట మారుమ్రోగుతోంది. 'గుప్తధనంలో వాటాదారుడు ఒకడు తగ్గుతాడు కదూ?' ఏ ముహూర్తాన అన్నాడో గాని ఆమాట నిజం అయి ఊరుకుంది.

అసలు కృష్ణయ్య విగ్రహాన్ని తీసుకురాకుండా ఉంటే, దాన్ని మోయటానికి దున్నపోతూ అవసరమయేదికాదు. పెద్దపులీ వెంటబడేదికాదు. అతడి అనాలోచిత చర్యవల్లనే రఘురాం నిండు ప్రాణాలు బలిఅయినయ్.

అర్జునరావు వంక కూడ కృష్ణయ్య గుర్రుగా చూస్తున్నాడు. అతడ్ని కూడ ఏ విధంగానైనా హతమార్చాలని పథకం ఆలోచిస్తున్నాడా?

అర్జునరావుని అంతం చేసినవాడు తనని మాత్ర బ్రతకనిస్తాడు? కోరికోరి శనిగ్రహాన్ని నెత్తిమీదకు ఎక్కించుకున్నట్టయింది. వీడ్ని వదిలించుకునే మార్గం ఎలా?

ఒడ్డునే నడుస్తున్న కృష్ణయ్య "అడుగో త్రినేత్రుడు" అని అరిచాడు. మిగతా ఇద్దరూ అటుకేసి చూశారు.

కాలవ అవతల పెద్ద కొండరాళ్ళ మధ్యగా చిన్న మందిరం ఉంది. దాని గోడలు చాల పాతవిగా ఉన్నాయ్. సున్నం ఊడిపోయింది. పెద్ద వాకిలి అయితే ఉందిగాని, దానికి తలుపులు లేవు.

ద్వారంలోంచి త్రినేత్రుడి విగ్రహం బయటకు కనబడుతోంది స్పష్టంగా. లోగడ కృష్ణయ్య ఎత్తుకు వచ్చిన విగ్రహం లాగే ఉంది, ఇది కూడా. కళ్ళకు బదులుగా రెండు ఎర్రని వజ్రాలు కాంతిని విరజిమ్ముతున్నాయ్. రెండు కళ్ళకు పైన మధ్యగా, మూడో నేత్రంలో ఆకు పచ్చని రాయి మెరుస్తున్నది.

ఆ కాంతుల్ని చూస్తుంటే మనసులో ఏవేవో భావాలు కలుగుతున్నాయ్. వాళ్ళు నిలిచినచోట కాలువ లోతు తక్కువగా కనుపించింది.

ముగ్గురూ కాలువ దాటారు. త్రినేత్రుడి విగ్రహం వంకే అందరూ చూస్తూ, సూదంటు రాయి వైపుగా ఆకర్షింపబడే ఇనుపరాళ్ళలా, అచేతనంగా ముగ్గురూ మంత్రముగ్ధుల్లా నడుస్తున్నారు.

ద్వారం దాటి లోపలకు అడుగుపెట్టారో లేదో, "బంర్" మని ఏదో జీప్ వచ్చిన చప్పుడు వినిపించింది.

అడవిలో అనేక ప్రమాదాలను దాటుకుంటూ ప్రయాణించటంవలన తనకు ఏదైనా భ్రమ కలుగుతున్నదేమో అని అర్జునరావు, మిగతా ఇద్దరి ముఖాల వంక చూశాడు.

అదేసమయంలో వాళ్ళు గూడ అదే ఆలోచనతో అర్జునరావు వంక చూశారు.

ద్వారం ఇవతలకు వచ్చి, కొండరాళ్ళ చాటున నక్కి—కాలువ అవతల వైపుకు చూశారు ముగ్గురూ.

14

కాలువ ఆవలి ఒడ్డున ఎటువంటి సంచలనంలేదు. మరయితే ఆ మోత ఎక్కడినుంచి వచ్చినట్టు? నలుదిక్కులా కలయజూశారు ముగ్గురూ.

మళ్ళీ 'బంర్' మని అదే మోత వినిపించింది. సవ్వడి వచ్చిన వేపుకు దృష్టి సారించారు.

దూరంగా చెట్టు కొమ్మల్లో వింతగకం పక్షి ఒకటి కూర్చుని ఉంది. దాని ముఖం గుడ్లగూబ ముఖంలా ఉంది. ముక్కు చిలక ముక్కులా వాడిగా వంకరదేలి ఉంది. తల మీద కోడిపుంజు కున్నట్లుగా ఎర్రని మాంసం కిరీటంలా కనుపిస్తోంది. పక్షే వింతగా ఉంది. పైగా దాని అరుపు అచ్చం మోటారుకారు 'బంర్' మన్నట్లే ఉంది.

"అరె! ఆమోత నిజంగా కారుదీకాదూ, జీప్ దీకాదు! ఆపక్షి అరుపే అంత! పదండి; పదండి!" అంటూ కృష్ణయ్య మళ్ళీ గుడిలోకి ఆత్రంగా పరుగెత్తాడు.

త్రినేత్రుడి విగ్రహానికి నమస్కరించాడు. ఆ తర్వాత రెండు చేతులతోను దాన్ని ఎత్తి క్రిందకు దించాడు. ఏమి లోహంతో చేశారో ఏమో విగ్రహం చాల బరువుగా ఉంది.

విగ్రహ పీఠం మీదనున్న నాపరాతి పలకను తొలగిం

చారు, అర్జునరావూ, కృష్ణయ్యా కలిసి.

లోపల మూడు నాలుగడుగుల బిలం ఉంది. దాన్నిండా బంగారు నగలున్నాయ్. ఆ నగల్లో వజ్రాలు, వైఢూర్యాలు, రత్నాలు, మాణిక్యాలు, గోమేధికాలు మొదలైన అతి విలువగలవి పొదగబడి ఉన్నాయ్.

పదినిముషాలపాటు ముగ్గురూ తాము చూసేది కలా నిజమా అన్నట్టుగా వాటివంక చూశారు.

తరువాత తమ దగ్గరున్న సంచీలోని ఆయుధాల్ని ఖాళీచేసి, దాన్ని బిలంలోంచి బయటకు తీసిన నగలతో నింపారు.

సంచీ మూట కట్టేశాడు కృష్ణయ్య. నీళ్ళకవతలగా గట్టుమీద ఉంచాడు ఆ సంచీని.

అర్జునరావు త్రినేత్రుడి విగ్రహాన్ని మళ్ళీ యథాస్థానంలో ఉంచాడు. అదే సమయంలో వెనుకనుంచున్న కృష్ణయ్య వికటంగా నవ్వాడు. అర్జునరావు వెనక్కు తిరిగి చూశాడు.

కృష్ణయ్య తన కోటుజేబులోంచి కత్తిని తీశాడు. అర్జునరావు, కృష్ణయ్య తనమీదకు రాబోతున్నాడేమో అని గభాల్న తప్పుకుని, అతడ్ని ఎదుర్కోవటానికి సిద్ధమైనాడు.

కాని కృష్ణయ్య చూపు త్రినేత్రుడి విగ్రహానికున్న మూడు నేత్రాలకు అమర్చబడిన విలువైన వజ్రాలమీద వుంది.

కత్తితో విగ్రహం కన్నుని పొడిచి ఆ వ్రజాలను తీయటానికి ప్రయత్నించాడు. కాని అవి ఒకంతట తేలిగ్గా ఊడిరాలేదు.

అర్జునరావు అతడ్ని వారించాడు. "కృష్ణయ్యా! ఇంతకు

ముందే అలాంటి విగ్రహాన్ని కాజేసినందుకు మనకు తగిన శాస్తి జరిగింది. మళ్లీ ఈ విగ్రహాన్ని పాడుచేస్తే, మనం మళ్ళీ మనదేశం చేరలేకపోవచ్చు!''

కాని కృష్ణయ్య వినలేదు. ఆకాశం విరిగి మీదపడ్డా తన ప్రయత్నం వీడనన్నాడు. ''మూడు విలువైన వజ్రాలను ముగ్గురం పంచుకుందాం! మీకు అవి అవసరం లేదంటే చెప్పండి. మూడింటినీ నేను ఉంచుకుంటాను'' అన్నాడు కర్కశంగా అర్జునరావు కళ్ళలోకి చూస్తూ.

అంతలోనే బయట చెట్లమీద పక్షుల గుంపులు గోలగా లేచినయ్ అరుస్తూ.

''మురుగన్! బండ చాటున నక్కి బయటకు చూడు. ఆ పక్షుల అరుపులు వింటుంటే, ఆ దారంట ఏదైనా క్రూరమృగం వస్తూండాలి! లేదా ఆ దారంట మనుషులైనా ఉండాలి'' అన్నాడు అర్జునరావు.

మురుగన్ తన తుపాకీని సరిచేసుకుని కొండరాయి వెనక నక్కి కాలవ ఆవలి ఒడ్డుకు చూశాడు.

దూరాన ఇద్దరు వ్యక్తులు నడిచివస్తున్నారు. వాళ్లిద్దరూ బాస్, కన్నన్!

మురుగన్ లోపలకు వచ్చి అర్జునరావుకి ఆ విషయం చెప్పాడు.

''చూశావా కృష్ణయ్యా! వాళ్ళు అప్పుడే ఇక్కడకు చేరుకున్నారు. వాళ్లకన్న మనం ముందుగా ఇక్కడకు చేరుకున్నట్టుగా వాళ్లు గుర్తించడం ప్రమాదం. కనుక ఆ విగ్రహాన్ని పీఠంమీద ఉంచేయ్. ఆగంతకులకు ఆతిథ్యం ఇచ్చాక, మళ్ళీ నీ ఇష్టప్రకారమే కానిద్దాం!'' అన్నాడు అర్జునరావు.

కృష్ణయ్య గర్వంగా చిరునవ్వు నవ్వాడు. ''సరే!

అలాగే కానిద్దాం!" అంటూ నిధి ఉన్న సంచీని కొండ రాయిచాటుకు చేర్చాడు.

కన్నన్, బాస్ ఇద్దరూ కాలవగట్టు దగ్గరకు వచ్చారు.

"అరె! కాలవదాటటానికి ఏమీ వంతెన లేదే! ఇప్పుడెలా?" అని కంగారు పడ్డాడు బాస్.

"ఫరవాలేదు బాస్! వంతెన లేకపోయినా పొడవాటి నిచ్చెనను ఒకదాన్ని ఆటవికుల దగ్గర భద్రపరిచాను. నిముషాల్లో వెళ్లి తెస్తాను" అంటూ కన్నన్ వెనక్కి పరుగెత్తాడు.

"సరే! త్వరగా ఏదువు!" అంటూ బాస్ చెట్టు నీడలోకి వెళ్లి నిలబడ్డాడు.

కాలువకు ఇవతలగా కాచుకొని కూర్చున్న వ్యక్తులు ముగ్గురూ ఆగంతకుల పని పట్టటానికి ఆత్రంగా వేచి ఉన్నారు. కాని బాస్, వాళ్ల గన్ రేంజ్ కన్న దూరంలో ఉన్నాడు. అతడు కాలువ దాటి ఈవలి గట్టుకు వచ్చే వరకూ ఆగక తప్పలేదు. ఈ లోపలే తాము త్వరపడి కాల్పులు జరిపితే, అతడు రాళ్లచాటున పొంచి ఉన్న ప్రమాదాన్ని ముందే పసిగట్టి పారిపోగలడు. అంతేకాదు. తాము ఈ దీవినుంచి బయటపడటానికి వీల్లేకుండా దిగ్బంధనంలో బంధం చేయవచ్చు.

పావుగంటలోనే కన్నన్ తిరిగి వచ్చాడు పొడవాటి నిచ్చెనతో. అది ఇనుప కమ్మీలతో చేయబడిన నిచ్చెన. ఎనిమిది అడుగుల పొడవు ఉంది. బరువుగా ఉండటం మూలాన్న, ప్రయాసతో దాన్ని మోసుకొస్తున్నాడు.

నిచ్చెన నేలమీద పడేశాడు. అది ఫోల్డింగ్ లాడర్. సగానికి మడవబడింది. దాని ఫోల్డింగ్ విప్పి, స్క్రూలు టైట్ చేశాడు కన్నన్.

నేల బారుగా దాన్ని జరుపుతూ ఈ ఒడ్డునుంచి ఆ ఒడ్డుకు దాన్ని జరిపారు. నీళ్ళమీద, అడుగు ఎత్తున, ఈ చివరనుంచి ఆ చివరకు ఇనుప కమ్మీల వంతెన ఏర్పడింది.

బాస్ నిచ్చెన మీదుగా నడుస్తున్నాడు. కన్నన్ అతడి వెనుకే పనిముట్లతో ఉన్న సంచీని మోసుకువస్తున్నాడు.

"బాస్‌ని నాకు వదిలెయ్యండి! వాడ్ని నేను చంపు తాను. మా నాన్నను పొట్టన పెట్టుకున్న హంతకుడు. అతడ్ని నేను స్వయంగా కాల్చి చంపుతే మా నాన్న ఆత్మ శాంతిస్తుంది" మురుగన్ మెల్లగా అన్నాడు.

"కృష్ణయ్యా! నీవు కన్నన్‌ని షూట్ చెయ్! తెలి సిందా? గురి తప్పరాదు. అలా తప్పిందో మన పని అవుట్!" అన్నాడు అర్జునరావు కృష్ణయ్యనుద్దేశించి.

"అలాగే! వాడ్ని రెండు బులెట్లతో యమపురికి పంపనూ!"

"చూడు మురుగన్! బాస్‌ని నువ్వే షూట్ చెయ్యి. నీతో బాటు నేను వాడ్ని కాలుస్తాను. ఎందుకో తెలుసా? ఒక వేళ నీగురి తప్పిపోయిందంటే వాడు మననుంచి తప్పించు కోవటమే గాక, మనపాలిట పగబట్టిన త్రాచుపాములా తయారవుతాడు. సరేనా?"

"మీ ఇష్టం అలాగే కానివ్వండి!" మురుగన్ తన అంగీకారాన్ని తెలిపాడు.

15

"వాళ్ళిద్దరూ రేంజ్ లోకి వచ్చారు. ఫైర్!" అన్నాడు అర్జునరావు.

ఒకేసారి మూడు తుపాకులు పేలాయి. పిడుగుపాటులా వచ్చిన బుల్లెట్లకు బాస్, కన్నన్ ఇద్దరూ నేలకూలారు.

గట్టుమీదనే నారి శరీరాల్లోంచి కారిన రక్తం కాలవలోకి సన్నగా పారింది. నీళ్ళలోని చేపపిల్లలు ఆ రక్తంచుట్టూ మూగుతూ ఎగబడినయ్.

అర్జునరావు సంతోషంగా గన్ దింపి బండకు ఆనించి నిలబెట్టాడు. మురుగన్ తన చేతిలోని గన్‌ని గూడ దాని ప్రక్కనే ఉంచాడు.

అంతలోనే గన్ మరోసారి ప్రేలింది. గుడిలోకి పోబోతూన్న అర్జునరావు నేలకూలాడు, మొదలు నరికిన చెట్టులాగ.

మురుగన్ బిత్తరపోయాడు. "కృష్ణయ్యా! ఏమిటి నీవు చేసినపని!" అని భయంగా కీచుగొంతుతో అరిచాడు.

గన్ బారల్‌ని తుడుస్తూ కృష్ణయ్య గర్వంగా చూశాడు. "ఒరేయ్ కుర్రకుంకా! నీకేం తెలుసని నన్ను ప్రశ్నిస్తున్నావ్! ఈ ధనం, త్రినేత్రుడి విగ్రహం అంతా నాది. నా ఒక్కడిదే! ఇందులో నీకుగూడ భాగంలేదు! తెలుసా?"

మురుగన్ ఈ హఠాత్పరిణామానికి బెంబేలు పడిపోయాడు. నిధిలో తనకూ వాటా లేదంటే, దానర్థం, కృష్ణయ్య తననుగూడ చంపబోతున్నాడనే గదా!

అతడు ఆపాదమస్తకం వణికిపోయాడు. "కృష్ణయ్యా! నీకిది న్యాయమా? నిజానికి ఈ సంపదకు వారసుడ్ని నేను గదా?" అని దీనంగా బ్రతిమాలాడు.

"ఛీ! పిరికి వెధవా! భయపడి చావకు. నిన్ను చంపనులే. ఈ ధనాన్ని, ఆ విగ్రహాన్ని మోసుకురావటానికి నాకింకో మనిషి అవసరం. అందుకే నిన్ను చంపబోవడం లేదు. ఇక నీ దొంగ ఏడుపులు మాని లోపలికి నడు. సంచీ భుజానికెత్తుకో!" కృష్ణయ్య కర్కశంగా అరిచాడు.

మురుగన్ చేసేదేమీలేక లోపలకు నడిచాడు. అతడి వెనకనే కాలయముడిలా చేతిలో రివాల్వర్ పుచ్చుకుని కృష్ణయ్య వచ్చాడు.

మురుగన్ విలువగల నగల సంచిని భుజానికి ఎత్తుకున్నాడు. కృష్ణయ్య తన బొడ్లో దాచుకున్న కత్తి పైకితీసి విగ్రహంలోని వజ్రాలు వస్తాయేమో అని ప్రయత్నించాడు కొంతసేపు. కాని ఆ వజ్రాలు అంత తేలికగా ఊడి రాలేదు.

చివరకు విసుగెత్తి విగ్రహాన్ని మొత్తం తీసుకెళ్ళాలనే నిశ్చయానికొచ్చాడు.

అదే సమయానికి మురుగన్ "అమ్మయ్యో! ఎంత పెద్ద కొండచిలువ!" అని అరిచాడు భయంగా.

కృష్ణయ్య అదిరిపడ్డాడు. అతడికి కొండచిలువ పేరు వింటేనే గుండెల్లో దడ రేగుతోంది. గిరుక్కున వెనక్కు తిరిగాడు.

మురుగన్ తన భుజాన ఉన్న బరువైన సంచిని కృష్ణయ్యకేసి బలంగా విసిరాడు. అది తగిలితే కృష్ణయ్య చని పోయి తీరాల్సిందే!

కాని కృష్ణయ్య ఒడుపుగా ప్రక్కకు తప్పుకున్నాడు. "నాతోనే చెలగాటమాడతావురా ఫూల్! చూడు నిన్నేం చేస్తానో!" అంటూ తన కందుబాటులోవున్న గొడ్డలిని దొరక పుచ్చుకుని, దాన్ని విసురుగా మురుగన్ మీదకు వేశాడు.

మురుగన్ నేలమీద కూర్చున్నాడు చటుక్కున. గొడ్డలి వెళ్ళి గోడకు కొట్టుకుని, మళ్ళీ నీళ్ళల్లో పడిపో యింది.

మురుగన్ కోతిలా ఛెంగున దూకి కృష్ణయ్య కాళ్ళు

పట్టుకులాగాడు. కృష్ణయ్య దభీమని నేలమీద పడిపో యాడు. బండరాతి నేలకు తలకాయ తగలడంతో తల కాయ చిల్లిపడింది. గాయం అయినచోట తడుముకున్నాడు కృష్ణయ్య. అతడి చేతివ్రేళ్ళనిండా రక్తం అలుముకుంది.

"నిన్ను, నిన్ను ఇక జాలి దలచగూడదు. పోనీలే పసి పిల్లవాడుగదా అని ఉపేక్షిస్తుంటే నాకే ఎసరుపెట్టాలని చూస్తావా? ఇక నిన్ను బ్రతకనివ్వను" అంటూ దూకు డుగా మురుగన్ మీదకు వచ్చాడు కృష్ణయ్య.

కృష్ణయ్య చేతిలో నాలుగడుగుల పలుగువుంది. దాంతో మురుగన్‌ని బలంగా కొట్టాడు.

మురుగన్ చేతికందిన గన్‌నితీసి దాన్ని రెండు చేతుల్లోను పట్టుకుని ఎత్తిపెట్టి, పలుగు దెబ్బను కాచుకున్నాడు. కాని పలుగు ధాటికి అతడి చేతిలోని గన్ విరిగిపోయింది.

విరిగిపోయిన గన్‌ని అవతల పారేసి మరో ఆధారం కోసం వెతుక్కునే లోపలే మరో దెబ్బవచ్చి పడింది, మురుగన్ మీద. ఆ దెబ్బవెంట మరో దెబ్బ! దాని తర్వాత మరొకటి, మరొకటి!

పగిలిపోయిన తలతో, విరిగిన ఎముకలతో మురుగన్ నేలను కరుచుకున్నాడు. అతడి ప్రాణాలు అనంత వాయు వుల్లో కలిసిపోయినయ్.

కృష్ణయ్య తన చొక్కా విప్పి దాన్ని నీళ్లలో తడిపి, అతడి చొక్కాని తలకు చుట్టుకున్నాడు గట్టిగా. కొద్ది సేపట్లో రక్తస్రావం ఆగింది.

వాచీవంక చూసుకున్నాడు కృష్ణయ్య. మధ్యాహ్నం రెండవుతోంది. నాలుగు, అయిదుగంటలకు మోటార్ బోటు ఆ దీవి తీరంలోకి వస్తుంది. రాత్రి ఏడు, ఎనిమిది గంటల వరకూ తమకోసం ఎదురుచూడమని డ్రైవర్‌తో చెప్పి ఉన్నాడు అర్జునరావు.

కనుక తను ప్రయాణంచేసి తీరాన్ని చేరుకోవటానికి ఆరుగంటలు వ్యవధి ఉంది.

త్రినేత్రుడు విగ్రహాన్ని మరో సంచీలో వేసుకున్నాడు. ఆ సంచీమూతికీ, నిధి ఉన్న సంచీ మూతికీ మరో త్రాడు బిగించి కట్టాడు. రెండు సంచుల్నీ కుడిభుజంమీద వేసుకున్నాడు, ఒకటి ముందుకీ, మరొకటి వెనక్కీ. త్రేలాదేలా అచ్చం గాజుల వ్యాపారులు, గాజుల మూటలు వేసుకున్నట్టుగా.

కృష్ణయ్య ఆనందానికి అవధులులేవు. తన వెంటవచ్చిన ముగ్గుర్నీ ఆ దీవికి బలిఇచ్చి త్రినేత్రుడే శిథిలాలయంలో ఉన్న నిధినీ, అపూర్వ విగ్రహాన్నీ తనొక్కడే స్వంతం చేసుకున్నాడు.

కాలువ గట్టుమీదకు చేరేలోపల అతడు ఆనంద పట్టలేక పెద్దగా, వికటాట్టహాసం చేశాడు.

అతడి వికృతమైన నవ్వుకు చుట్టూ చెట్లమీద ఉన్న పక్షులు అరుచుకుంటూ లేచి గాలిలోకి ఎగిరి, ఆకాశంలో ఒక చుట్టు ఎగిరివచ్చి మళ్ళీ చెట్లమీద కూర్చున్నయ్.

ఆ దృశ్యాన్ని చూస్తూనే కృష్ణయ్య పొట్టమీద చేతులతో నొక్కుకుంటూ మరోసారి తృప్తితీరా నవ్వాడు. అతడి నవ్వుకు అతడి కళ్ళవెంట నీళ్ళు కారినయ్.

ఇనుపకమ్మీల నిచ్చెనమీద బాలెన్సు తప్పిపోకుండా, తనమీదున్న బరువుని సరిచేసుకుంటూ అడుగులు వేస్తున్నాడు కృష్ణయ్య. వంతెన సగం దాటాడు.

నీళ్ళమీద కొయ్యదుంగలాటిది తేలింది. కాని దాన్ని కృష్ణయ్య గమనించనే లేదు.

ఆ కొయ్యదుంగ పది అడుగుల పొడవు ఉంది. నీళ్ళ మీద తేలినమీదట, కోడిగ్రుడ్డు పరిమాణంలో ఉన్న

దాని కళ్ళను తెరిచింది. వాటిని చూస్తూనే అదో పెద్ద మొసలి అని ఎవరైనా గుర్తించవచ్చు.

కాని కృష్ణయ్య తన పరిసరాల్ని సైతం గమనించే స్థితిలో లేడు.

తనలాంటి భయంకర నీటి జంతువుని చూసి గూడ కృష్ణయ్యలాంటి మనిషి, ఏ మాత్రం లక్ష్యపెట్టకపోవడం ఆ మొసలికి కోపం కలిగించిందేమో, అది తన తోకను గట్టిగా ఝూడించింది.

నీళ్ళమీద నురుగులు కక్కుతూ అలలు లేచినయ్. దాని తోక తాకిడికి కాలువమీదున్న నిచ్చెన చెదిరి పోయింది.

కృష్ణయ్య తనకోసం పొంచిఉన్న ప్రమాదాన్ని గుర్తిస్తూనే నిలువెల్లా వణికిపోయాడు. అతడికాళ్ళక్రింది నిచ్చెన కదిలిపోయింది. నీళ్ళలో దబ్బున పడ్డాడు.

మొసలి గుహలాంటి తననోటిని తెరిచింది. పురుగుని పట్టుకునే కప్పలాగ, నీళ్ళలో, ప్రాణభయంతో, రక్షించుకోవాలన్న తాపత్రయంతో గిలగిలలాడుతున్న కృష్ణయ్యను తన పండ్లమధ్య ఇరికించుకుని నీళ్ళలోకి మునిగింది.

స్వార్థపరులైన మానవుల చేష్టలను చూడటానికి ఇష్టం లేనివాడిలా త్రినేత్రుడు కాలువలో నీళ్ళ అడుగున నాగరిక మానవులకు అందకుండా, మురుగున పడిపోయాడు.

—: ఐపోయింది :—